

รายงานการประชุมวุฒิสภา
ครั้งที่ ๘/๒๕๑๔ (วิสามัญ)
วันพุธที่ ๓ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๑๔
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๐๙.๓๕ นาฬิกา

ประธานวุฒิสภา : วันนี้มีสมาชิกร่วมการประชุม ๑๒๓ คน ครบองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าจะได้ดำเนินการประชุมต่อไป

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม วันนี้มีเรื่องที่จะแจ้งให้ที่ประชุมทราบ คือ ได้รับหนังสือจากประธานสภาผู้แทน แจ้งว่า ในคราวประชุมสภาผู้แทนครั้งที่ ๑๔/๒๕๑๔ (วิสามัญ) วันพฤหัสบดีที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๔ สภาผู้แทนได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับร่างพระราชบัญญัติหนายความ (ฉบับที่ ...) พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมการร่วมกันได้พิจารณาเสร็จแล้ว จึงขอแจ้งให้ที่ประชุมทราบ

(ที่ประชุมรับทราบ)

ประธานวุฒิสภา : ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงานการประชุมวุฒิสภาครั้งที่ ๒/๒๕๑๔ (วิสามัญ) จะมีท่านผู้ใดขอเปลี่ยนแปลงแก้ไขประการใดบ้างหรือไม่

(ไม่มีสมาชิกขอเปลี่ยนแปลงแก้ไขประการใด)

ประธานวุฒิสภา : เมื่อไม่มีท่านผู้ใดขอเปลี่ยนแปลงแก้ไข ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมนี้รับรองรายงานการประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๒/๒๕๑๔ (วิสามัญ)

LIRT

ระเบียบวาระที่ ๓ กระตุ้ถามด่วน ของนายเผด็จ จิราภรณ์ เรื่องนโยบายการค้าระหว่างประเทศ ถามกระทรวงการต่างประเทศ

นายเผด็จ จิราภรณ์ : ข้าพเจ้าขอตั้งกระตุ้ถามด่วน ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ เกี่ยวกับเรื่องกระทรวงการต่างประเทศมีบทบาทในการค้าระหว่างประเทศอย่างไร ดังต่อไปนี้

๑. กระทรวงการต่างประเทศมีกองการเศรษฐกิจอยู่ในกระทรวง และมีทูตพาณิชย์ ณ สถานทูตไทยในต่างประเทศ ขอทราบว่ามีหน่วยงาน ทูตและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องได้มีบทบาทช่วยเหลือการค้าต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการรักษาและหรือหาตลาดเพื่อจำหน่ายสินค้าของประเทศไทยเราอย่างไร ได้ผลประการใดบ้างหรือไม่

๒. การที่รัฐบาลสหรัฐอเมริกาหามิตรของไทย ได้ส่งข้าวจำนวนมากมาจำหน่ายให้แก่ประเทศอินโดนีเซีย และระบายยางในสต็อกออกสู่ตลาดในยามที่ราคาตกต่ำนั้น กระทบกระเทือนการค้าข้าวการค้ายาง ซึ่งเป็นสินค้าสำคัญของประเทศไทยเราอย่างไร ท่านได้ป้องกันแก้ไขอย่างไร

๓. การที่รัฐบาลไทยได้มีสัญญาการค้ากับประเทศโซเวียตรุสเซียไปแล้วเมื่อเร็ว ๆ นี้ นั้น ส่งผลดีให้แก่การค้าการเศรษฐกิจของไทยเราอย่างไรบ้าง

๔. เมื่อประมาณหนึ่งปีเศษมานี้ รัฐบาลได้สนับสนุนให้สมาคมพ่อค้าไทยส่งผู้แทนการค้าไทย และนักธุรกิจได้เดินทางไปเพื่อศึกษาและเจรจาการค้ากับประเทศยุโรปตะวันออก (ค่ายสังคมนิยม) และประเทศโซเวียตรุสเซียด้วยนั้น ได้บังเกิดผลตามมาอย่างไรบ้าง

พันเอก ถนัด คอมันตร์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ) : ในประการแรกผมขอแสดงความยินดีที่ท่านสมาชิกวุฒิสภาผู้มีเกียรติ คือ คุณเผด็จ จิราภรณ์ ได้ตั้งกระตุ้ถามกระทรวงการต่างประเทศ ในเรื่องที่ท่านได้อ่านไปแล้ว ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่รัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มีโอกาสที่จะชี้แจงให้สถาบันชั้นสูงของชาติ คือสภานิติบัญญัติ

LIRT

แห่งชาติ ได้ทราบถึงปัญหาสำคัญ ซึ่งประเทศชาติต้องประสบอยู่ในปัจจุบันนี้ ทั้งนี้ย่อมเป็นการแสดงถึงความสนใจและความห่วงใยของท่านสมาชิกผู้มิเกียรติของท่านสมาชิกวุฒิสภา และของสภานี้เป็นอย่างมาก เพราะในปัจจุบันนี้ ปัญหาซึ่งกระทบกระเทือนเศรษฐกิจของชาติ กำลังเป็นอยู่ และการที่ท่านสมาชิกผู้มิเกียรติได้ตั้งกระทู้ถามเช่นนี้ ย่อมแสดงให้เห็นว่า ท่านและสภานี้มีความห่วงใยในความทุกข์สุขความเป็นอยู่ของประชาชนส่วนใหญ่ของชาติ กล่าวคือ เกษตรกร ซึ่งมีจำนวนมากถึงหลายสิบล้านคนในชาติของเรา เพราะฉะนั้นผมขอสดุดีและขอแสดงความยินดีและความเคารพที่ท่านสมาชิกผู้มิเกียรติและสภานี้ได้ให้ความสนใจแก่ปัญหาสำคัญซึ่งเกิดขึ้นในปัจจุบันนี้

ต่อจากนี้ผมขอตอบปัญหาหรือกระทู้ของท่านสมาชิกวุฒิสภา เป็นข้อ ๆ ดังต่อไปนี้ เกี่ยวกับปัญหาข้อแรก คือท่านได้ถามว่า กระทรวงการต่างประเทศมีกองการเศรษฐกิจอยู่ในกระทรวงและมีทูตพาณิชย์ ณ สถานทูตไทยในต่างประเทศ ขอทราบว่ามีหน่วยงาน ทูตและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ได้มีบทบาทช่วยเหลือการค้าต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการรักษาและหรือหาตลาดเพื่อจำหน่ายสินค้าของประเทศไทยเราอย่างไร ได้ผลประการใดบ้างหรือไม่ นั้น ผมขอเรียนตอบดังต่อไปนี้

ในประการแรก กระทรวงการต่างประเทศมีหน่วยงานอยู่ในกระทรวง เรียกว่า กรมเศรษฐกิจ ซึ่งประกอบด้วย ๒ กองสำคัญคือ

๑. กองสนเทศเศรษฐกิจและการค้า ซึ่งตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ๘) พุทธศักราช ๒๕๐๓ และพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการ กระทรวงการต่างประเทศ พุทธศักราช ๒๕๐๓ ได้มีการกำหนดหน้าที่ของกรมเศรษฐกิจดังต่อไปนี้ กองสนเทศเศรษฐกิจและการค้า มีหน้าที่ติดต่อรวบรวมรายงานจากสถานทูต สถานกงสุลในต่างประเทศเพื่อทราบความเคลื่อนไหวทางการค้า และพิจารณารายงานให้หน่วยราชการที่เกี่ยวข้องทราบ เพื่อเสนอข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการกำหนดนโยบายและดำเนินการให้เหมาะสมกับภาวะการค้า และเศรษฐกิจระหว่างประเทศ

๒. มีหน้าที่ดำเนินการเกี่ยวกับการสั่งซื้อของ ของกระทรวง ทบวง กรม และ องค์การรัฐบาลทั้งหมด ตลอดจนส่งจ่ายเงินเพื่อสถานทูตและสถานกงสุลดำเนินการ

๓. มีหน้าที่เกี่ยวกับการแสดงการค้าระหว่างประเทศ

๔. มีหน้าที่ได้ตอบและติดต่อเพื่อประโยชน์ในการจำหน่ายและหาตลาดสินค้าของไทยในต่างประเทศ และพิจารณาตลาดการค้าระหว่างประเทศ มีหน้าที่เกี่ยวกับสินค้าออกที่สำคัญของประเทศ ข้าว ทุบูก ยาง ฯลฯ

พิจารณาเกี่ยวกับความตกลงทางการค้าและภาษีศุลกากรระหว่างประเทศ และ ในที่สุดมีหน้าที่รวบรวมเอกสารเกี่ยวกับการตกลงทางการค้าระหว่างประเทศและสถิติต่าง ๆ เพื่อประกอบการพิจารณาและศึกษาเกี่ยวกับการค้า

ส่วนกองที่ ๒ ของกรมเศรษฐกิจ ในกระทรวงการต่างประเทศนั้น ชื่อว่ากองเศรษฐกิจระหว่างประเทศ มีหน้าที่ ประการแรก ดำเนินการเกี่ยวกับการเศรษฐกิจขององค์การต่างประเทศ เช่นสหประชาชาติองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ องค์การการบินพลเรือน การคมนาคม และการขนส่ง องค์การอุทฺนิยมหาวิทยาลัยโลก คณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคม และคณะกรรมการเศรษฐกิจสำหรับของเอเชียและตะวันออกไกล ฯลฯ ติดต่อพิจารณาและดำเนินการที่จำเป็นเกี่ยวกับปัญหาเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทย กับประเทศต่าง ๆ ร่วมกับหน่วยราชการต่าง ๆ ของไทย

สำหรับผู้ช่วยทูตพาณิชย์นั้น ขอเรียนว่าเป็นข้าราชการสังกัดกระทรวงเศรษฐกิจมิใช่กระทรวงการต่างประเทศ แต่ในต่างประเทศที่มีสถานทูต ข้าราชการกระทรวงเศรษฐกิจก็ได้อาศัยมีชื่ออยู่ในทำเนียบของสถานเอกอัครราชทูตทั้งนี้เพื่อรับเอกสิทธิและความคุ้มกันทางการทูต เจ้าหน้าที่มีหน้าที่เท่าที่ผมเข้าใจเพราะว่าเป็นเรื่องของกระทรวงเศรษฐกิจ มีหน้าที่สำรวจ ศึกษาและรายงานภาวะการค้าและเศรษฐกิจของประเทศที่ข้าหลวงพาณิชย์ประจำอยู่ และมีหน้าที่หาตลาดสินค้าไทยในต่างประเทศและส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ เพราะฉะนั้น

LIART

ท่านอาจจะเห็นได้ว่าสำหรับหน้าที่ทางด้านเศรษฐกิจและการค้าของกระทรวงการต่างประเทศ และโดยเฉพาะกรมเศรษฐกิจนั้นก็มีหน้าที่เป็นตัวแทนเสมือนหนึ่งเป็นตัวแทนของรัฐ ของประเทศไทย ของรัฐบาลไทย เพื่อเจรจาติดต่อกับประเทศในโลกที่เรามีสัมพันธทางการทูต คือทำหน้าที่เป็นผู้แทนของรัฐ มีหน้าที่ในการสังเกตการณ์เคลื่อนไหวทางเศรษฐกิจทางการค้า แล้วก็ทำรายงานเสนอมาให้กระทรวงการต่างประเทศทราบซึ่งกระทรวงการต่างประเทศก็นำเสนอรัฐบาล คือ ๖๗ นายกรัฐมนตรีและกระทรวง ทบวง กรม ที่เกี่ยวข้องต่อไป แต่ว่าโดยหน้าที่ของกระทรวงการต่างประเทศนั้นไม่ใช่เป็นผู้ดำเนินการซื้อขายโดยตรง แต่ให้ความร่วมมือในการติดต่อและจัดหาข้อมูลต่าง ๆ ตลอดจนสังเกตความเคลื่อนไหวทางเศรษฐกิจและการค้าในต่างประเทศดังที่กรมได้กราบเรียนไว้แล้ว ฉะนั้นตามลักษณะของงานในหน้าที่ของกระทรวงการต่างประเทศและโดยเฉพาะตามตัวบทกฎหมาย กระทรวงการต่างประเทศ จึงไม่สามารถทำหน้าที่เป็นตัวแทนของพ่อค้า ของเอกชน และไม่สามารถที่จะไปทำการซื้อขายสินค้าต่าง ๆ เว้นแต่จะได้รับคำสั่งเป็นกรณีเฉพาะเรื่องจากรัฐบาล และยิ่งไปกว่านั้นถ้าหากว่าเจ้าหน้าที่ของสถานทูตล่วงละเมิดขอบเขตหน้าที่ไปก็อาจจะเป็นความผิดก็ได้ เพราะฉะนั้นเรื่องการซื้อขายจึงเป็นงานของกระทรวงเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นกระทรวงรับผิดชอบในเรื่องการแก้ไขปัญหาทางการค้าของประเทศ เช่นปัญหาการแก้อุดการการค้า การจัดหาตลาดเพื่อจำหน่ายสินค้าอะไรต่าง ๆ ของประเทศไทย อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่ากระทรวงการต่างประเทศจะไม่ใช่เจ้าหน้าที่เกี่ยวข้องในเรื่องการค้าโดยตรง แต่ก็มีคามยินดีที่จะกราบเรียนให้ท่านประธานที่เคารพทราบว่า ในระหว่างเดือนมกราคม พุทธศักราช ๒๕๑๔ กระทรวงการต่างประเทศก็ได้เจรจากับประชาคมเศรษฐกิจยุโรป หรือที่เรียกกันว่าตลาดร่วม จนสามารถตกลงกับองค์การตลาดร่วมของยุโรปเพื่อรับสิทธิพิเศษในการที่จะนำสินค้าศิลปหัตถกรรมประดิษฐ์ด้วยมือประเภทต่าง ๆ ของประเทศไทยส่งเข้าไปจำหน่ายในประเทศภาคีตลาดร่วมยุโรปโดยไม่ต้องเสียภาษีศุลกากรขาเข้าของประเทศเหล่านั้น การเจรจาครั้งนี้ซึ่งกระทำโดยเอกอัครราชทูตไทยประจำประเทศเบลเยียม ลักซ์ ดอกเตอร์ สมปอง สุจริตกุล ก็ได้รับความสำเร็จ กล่าวคือองค์การตลาดร่วมยุโรปยอมให้สิทธิพิเศษแก่ประเทศไทยส่งสินค้ารวม ๒๖ รายการด้วยกันเข้าไปขายในประเทศภาคีขององค์การตลาดร่วมซึ่งมีดังต่อไปนี้ คือ ประเทศฝรั่งเศส เยอรมัน อิตาลี

LIART

ประเทศเบลเยียม เนเธอร์แลนด์ และลักเซมเบิร์ก รวม ๖ ประเทศด้วยกัน ประเทศไทยสามารถส่งสินค้าหัตถกรรมเข้าไปขายในประเทศดังที่ได้ระบุมาแล้ว โดยไม่ต้องเสียภาษีศุลกากรขาเข้า ซึ่งจะเป็นโอกาสทำให้ประเทศไทยสามารถส่งเสริมสินค้าประเภทต่าง ๆ เหล่านี้ให้มีการผลิตสูงขึ้น ให้เจริญก้าวหน้าและสามารถที่จะทำรายได้ให้แก่ประเทศชาติได้มากขึ้นในเรื่องที่เกี่ยวกับการที่จะสนับสนุนและดำเนินการให้ประเทศไทยสามารถที่จะมีการติดต่อมีสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจกับประเทศต่าง ๆ ให้กว้างขวางมากขึ้นนั้นเป็นนโยบายสำคัญของกระทรวงการต่างประเทศซึ่งได้สั่งไว้เป็นหลักฐานเป็นเวลา ๑๐ กว่าปีมาแล้ว และทุกครั้งที่ทูตหรือผู้แทนจะเป็นในด้านกงสุลหรือในด้านอื่นก็ตาม เดินทางไปต่างประเทศเพื่อไปรับหน้าที่ กระทรวงการต่างประเทศก็กำชับอยู่เสมอว่าการหาโอกาสที่จะช่วยให้การผลิตสินค้าในประเทศไทยสามารถที่จะหาตลาดในต่างประเทศได้นั้นเป็นภาระสำคัญของทูตไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าภาระหน้าที่ในด้านอื่น ๆ โดยเฉพาะในด้านการเมือง ในด้านสังคม และในด้านการเจรจาทำความตกลงทางกฎหมายหรือทางเศรษฐกิจ ทางอุตสาหกรรม ทางวัฒนธรรมเพราะฉะนั้นจึงขอกราบเรียนได้ว่ากระทรวงการต่างประเทศถือเป็นนโยบายที่จะร่วมมือและประสานงานกับหน่วยราชการที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เกิดประโยชน์ในทางเศรษฐกิจและการค้าอย่างมากที่สุดเท่าที่จะกระทำได้ แต่ในการดำเนินการเหล่านี้บางครั้งก็ประสบกับความยุ่งยากหรืออุปสรรค เช่นอย่างว่าถ้าสถานทูตในต่างประเทศแห่งหนึ่งได้รับการติดต่อที่จะซื้อสินค้าจากประเทศไทย สถานทูตหรือเจ้าหน้าที่ของสถานทูตนั้นก็ต้องรายงานเข้ามายังประเทศไทยแล้วกระทรวงการต่างประเทศก็ติดต่อกับแหล่งที่สามารถจะส่งสินค้าเหล่านั้น บางครั้งก็ได้รับคำตอบหรือได้รับตัวอย่างสินค้าหรือได้รับรายละเอียดที่ต้องการในระยะเวลาที่รวดเร็วพอสมควร บางครั้งระยะเวลาที่ทางนั้นนานไปบ้าง หรือบางทีก็แต่ว่าบ่อยครั้งที่ไม่ได้รับการตอบเลย เพราะฉะนั้นก็ทำให้การติดต่อที่จะแสวงหาตลาดหรือเพื่อช่วยในการขยายเศรษฐกิจของประเทศไทย การระบายสินค้าของประเทศไทยก็มีอุปสรรคมีปัญหายุ่งยากประการแต่เราก็พยายามที่จะแก้ปัญหาเหล่านี้ให้ลุกลงไปด้วยดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ นี่ก็เป็นการตอบปัญหาข้อที่ ๑ ของท่านวุฒิสมาชิกผู้มีเกียรติ

ข้อที่ ๒ ท่านสมาชิกคือคุณเผด็จ จิราภรณ์ได้ถามว่าการที่รัฐบาลสหรัฐอเมริกา มหาสมุทรของไทยได้ส่งข้าวจำนวนมากมาจำหน่ายให้แก่ประเทศอินโดนีเซียและระบายภายในสต็อกออกสู่ตลาดในยามที่ราคาตกต่ำนั้น กระทบกระเทือนการค้าข้าวและการค้ายาง ซึ่งเป็นสินค้าสำคัญของประเทศเราอย่างไร และท่านได้ป้องกันแก้ไขอย่างไร ขอทราบเรียนดังต่อไปนี้ คือในเรื่องการค้าข้าวของสหรัฐ ฯ นั้น ก็ขอทราบเรียนว่าสหรัฐ ฯ ไม่ได้ระบายสินค้าข้าวภายใต้รัฐบัญญัติ ๔๘๐ หรือที่เรียกกันในภาษาฝรั่งว่า พี. แอล. โพรเอตตี (P.L. 480) หรือพับลิก ลอว์ ๔๘๐ (Public Law 480) นี้แก่ประเทศอินโดนีเซียเพียงประเทศเดียว สหรัฐ ฯ ได้ขายสินค้าของเขาให้แก่หลายประเทศด้วยกัน ซึ่งรวมทั้งอินโดนีเซียด้วย ประเทศอื่นที่ได้รับข้าวภายใต้รัฐบัญญัติ ๔๘๐ นี้ก็มีหลายประเทศเช่น เกาหลีใต้ ปากีสถาน อินเดีย อินโดนีเซียและอาจจะมีการประเทศอื่นอีกบ้างบางประเทศ วิธีการขายข้าวของสหรัฐ ฯ ขายข้าวหรือสินค้าเกษตรบางอย่างนั้น เขากระทำดังต่อไปนี้ ขายให้แก่ประเทศต่าง ๆ แล้วรับชำระเงินเป็นเงินตราของประเทศผู้ซื้อ จำนวนเงินที่ได้รับเป็นค่าขายข้าว สหรัฐ ฯ ก็ไม่เอากลับเมือง ไม่เอากลับประเทศของตน เพราะไม่มีประโยชน์อะไรเพราะได้รับเป็นเงินรูปีบ้าง เป็นเงินวอน เป็นเงินอะไรก็ตามเถอะ ซึ่งไม่มีประโยชน์ที่จะนำกลับเข้าไป ก็ทิ้งเงินนั้นไว้ในประเทศที่ตนขายสินค้าให้ เงินเหล่านั้นทางสหรัฐ ฯ ก็ใช้ไปในกิจการต่าง ๆ ตามที่เขาต้องการหรือตามที่ประเทศผู้ซื้อต้องการ มีการตกลงกันมีการเจรจา กัน ประเทศผู้ซื้อข้าวก็อาจจะนำไปใช้ในทางทหารก็ได้ ในทางเศรษฐกิจก็ได้หรือในด้านกิจการใดก็ได้ สุดแล้วแต่จะตกลงกับรัฐบาลอเมริกันทางด้านอเมริกานั้นก็สามารถที่จะนำเงินไปใช้ในทางที่เขาต้องการ เช่นอย่างว่าออกค่าใช้จ่ายของสถานทูตในประเทศเหล่านั้น ส่งนักเรียนจากประเทศเหล่านั้นไปเรียนในสหรัฐ ฯ หรืออาจจะมีกิจการอื่นอีกมากหลาย แต่อย่างไรก็ดี ตามข้ออ้างของรัฐบาลอเมริกันเขาบอกที่เขากระทำเช่นนี้ โดยมีวัตถุประสงค์ในทางมนุษยธรรม เพื่อบรรเทาความอดอยากหิวโหยของประชาชนส่วนมาก แต่ในสหรัฐ ฯ เองก็มีผู้หิว คือสภานิติบัญญัติของอเมริกาเองก็หิว บอกว่าขายสินค้าภายใต้รัฐบัญญัติ ๔๘๐ เพื่อประโยชน์ในทางมนุษยธรรมนั้นยังไม่ค่อยจะตรงกับความจริงนัก เพราะปรากฏว่าในจำนวนสินค้าเกษตรที่สหรัฐ ฯ ขายไปภายใต้รัฐบัญญัติ ๔๘๐ นั้นมีจำนวนมูลค่าถึง ๗๐๐ ล้านดอลลาร์อเมริกัน ที่ถูกใช้จ่ายไปในกิจการซึ่งไม่ใช่เป็น

กิจการมนุษยธรรม กล่าวคือถูกนำไปใช้ภายในกิจการทหารเพื่อการซื้ออาวุธหรือเพื่อกิจการทางทหารบางอย่าง นี่เป็นเรื่องของรัฐสภาสหรัฐ ฯ เอง เขาเปิดโปงกันเอง ไม่ใช่เป็นเรื่องของฝ่ายไทยที่จะมาเปิดโปงทางด้านอเมริกัน อีกประการหนึ่งสิ่งที่กระผมใคร่จะเรียนต่อท่านประธานสภาและผู้มีเกียรตินี้ ก็คือว่ายังมีความเข้าใจผิดว่าเราขัดข้องหรือขัดขวางหรือประท้วงการที่สหรัฐ ฯ ขายข้าวให้แก่ประเทศต่าง ๆ หากเป็นเช่นนั้นไม่ เราไม่ได้ประท้วงการขายของสหรัฐ ฯ แต่เราประท้วงวิธีการขายของสหรัฐ ฯ กล่าวคือ สหรัฐ ฯ ขายด้วยวิธีซึ่งไม่ใช่เป็นวิธีการค้าธรรมดา ขายด้วยเงินตรา ด้วยรับเงินตราของประเทศผู้ซื้อ เสร็จแล้วยังทิ้งเงินไว้ในประเทศผู้ซื้อหรือเลื่อนการชำระเงินเป็นระยะยาวตั้ง ๓๐ ปีเป็นต้น หรือเป็นจำนวนปีที่เดียวซึ่งประเทศที่กำลังพัฒนาเช่นประเทศไทยและต้องการรายได้จากการขายสินค้าเกษตร ไม่สามารถที่จะเข้าไปแข่งขันเช่นนั้นได้ เพราะฉะนั้นจึงถือว่าวิธีการค้า การขายสินค้าเกษตร โดยเฉพาะข้าวของสหรัฐ ฯ ภายใต้รัฐบัญญัติ ๔๘๐ นี้ เป็นการกระทำซึ่งกระทบกระเทือนถึงการค้าปกติในโลก โดยเฉพาะในภูมิภาคนี้ นี่เป็นจุดของการขัดข้องของรัฐบาลไทยของประเทศไทย ไม่ใช่ว่าการที่รัฐบาลอเมริกันจะไปขายข้าว เขาก็มีสิทธิเหมือนประเทศอื่น ๆ เราจะไปห้ามไปขัดขวางไม่ให้อเมริกาเขาขายข้าวให้แก่ประเทศอื่น ๆ ทำไม่ได้ เราไม่มีสิทธิตามหลักกฎหมายสากล หรือตามประเพณีสากล เราไม่มีสิทธิที่จะไปห้ามเขา แต่เราประท้วงการกระทำซึ่งทั่วโลกถือกันว่าเป็นการกระทบกระเทือนทำให้เกิดความปั่นป่วนในวิถีทางการค้าธรรมดา ซึ่งในเรื่องนี้ในที่ประชุมขององค์การระหว่างประเทศหลายแห่ง องค์การสหประชาชาติก็ดี องค์การอาหารและเกษตรก็ดี ต่างเห็นว่า และมีข้อมติระบุไว้อย่างแจ่มชัดว่าให้ประเทศต่าง ๆ ทำการค้าโดยไม่ให้กระทบกระเทือนถึงการแลกเปลี่ยนสินค้าโดยปกติโดยสามัญระหว่างประเทศ นี่เป็นประเด็นสำคัญซึ่งเราจะลืมเสียไม่ได้ กระผมขออย่าว่าเราไม่ได้ขัดข้องต่ออเมริกาขายข้าว แต่เราขัดข้อง เราไม่ชอบวิธีการซึ่งไม่ใช่เป็นวิธีการค้าธรรมดา แต่เป็นวิธีการทางการเมือง เพื่อประโยชน์ในทางการเมืองของเขา นี่เป็นประเด็นสำคัญซึ่งเราพยายามที่จะกลบเกลื่อนเมื่อเหตุปรากฏออกมาอย่างเด่นชัด ข้อที่สองก็คือว่าการขายภายใต้รัฐบัญญัติ ๔๘๐ นี้ อาจจะไม่ใช่เป็นการขายที่เสรีนักก็ได้ แม้แต่ประเทศผู้ได้รับประโยชน์จากการซื้อผลิตภัณฑ์ทางเกษตรภายใต้รัฐบัญญัติ ๔๘๐ ก็ไม่พอใจเสมอไป เพราะเหตุใด เพราะเหตุว่าราคาสินค้าจะเป็นข้าว

หรือสินค้าอื่น เช่น ฝ้าย หรือใยสาบ หรือสินค้าอื่นก็ตาม มักจะสูงกว่าราคาปกติระหว่าง ๒๐ ถึง ๓๐ เปอร์เซ็นต์ เวลานี้สหรัฐ ฯ ขายข้าวให้แก่เกาหลีใต้ คิดราคาตันละประมาณ ๑๒๕ เหรียญถึง ๑๓๐ เหรียญ หรืออาจจะมากกว่านั้นแต่ข้าวที่เราขายให้แก่ประเทศต่าง ๆ ในภูมิภาคนี้ ฝ้ายไทยขายเพียงตันละ ๘๐ เหรียญเศษ ๆ เท่านั้น ข้าวคุณภาพชนิดเดียวกัน นี้ก็จะเห็นได้ว่าราคาแตกต่างกันมาก นอกจากนั้นหากสหรัฐ ฯ จะขายข้าวหรือขายสินค้าทางเกษตรให้แก่ประเทศต่าง ๆ ภายใต้รัฐบัญญัติ ๔๘๐ ก็บังคับให้ขนส่งด้วยเรือของสหรัฐ ฯ เองซึ่งค่าระวางเรือสหรัฐหรือเรืออเมริกันเหล่านั้นก็สูงกว่าค่าระวางเรือของประเทศอื่น ก็หมายความว่าประเทศผู้ซื้อสินค้าภายใต้รัฐบัญญัติ ๔๘๐ ต้องประสบกับการเพิ่มราคาจากราคาปกติ และต้องเสียค่าระวางเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก แต่ที่ประเทศเหล่านั้นเขรับ ก็เพราะเหตุว่าเขาสามารถที่จะขายเป็นเงินตราของประเทศของเขา และนอกจากนั้นเงินก็ยังทิ้งไว้ในประเทศ ทางรัฐบาลของประเทศที่เกี่ยวข้องก็อาจจะนำเงินนั้นไปใช้ในด้านต่าง ๆ จะเป็นด้านทหาร หรือด้านพัฒนาหรือในด้านใดก็ตาม เพราะฉะนั้นเขาจึงจำใจต้องยอมรับ นี่เป็นข้อเท็จจริง ซึ่งมีประเทศบางประเทศได้มาแล้วทำให้ผมฟังเป็นข้อเท็จจริงซึ่งอาจจะไม่ทราบกันโดยทั่วไป และบางครั้งก็มีการกล่าวว่า ถ้าหากว่าประเทศบางประเทศที่เรียกว่ามีสัมพันธไมตรีกับสหรัฐ ฯ ไม่ยอมรับสินค้าภายใต้รัฐบัญญัติ ๔๘๐ แล้ว ก็อาจจะประสบกับความยุ่งยากในทางด้านอื่น เช่น อย่างว่าถูกตัดโควตาที่จะส่งสินค้าสิ่งทอไปขายในสหรัฐ ฯ เป็นต้น หรืออาจจะมีความยุ่งยากอย่างอื่นอีกก็ได้ หมายความว่า การขายสินค้าภายใต้รัฐบัญญัตินี้ ผู้ซื้ออาจจะไม่ได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่ และต้องชำระค่าซื้อสินค้าในอัตราที่สูงกว่าอัตราปกติสำหรับผู้ขายผลิตภัณฑ์ชนิดเดียวกัน เช่นประเทศไทยเป็นต้นก็ต้องประสบกับความยุ่งยาก กล่าวคือในขณะนี้ก็เป็นที่ยอมรับกันอยู่แล้วว่า ประเทศไทยกำลังเผชิญกับปัญหาที่ราคาข้าวภายในอยู่ในระดับที่ต่ำมาก และเมื่อยังมี การมาแข่งขันกับขายด้วยวิธีที่ไม่เป็นวิธีการค้าปกติก็ยิ่งทำให้การส่งออกของประเทศต้องประสบกับปัญหามากขึ้น สรุปความแล้วก็แสดงให้เห็นว่าการค้าขายด้วยวิธีการทางการเมืองภายใต้รัฐบัญญัติ ๔๘๐ นี้ กระทบกระเทือนถึงการแลกเปลี่ยนสินค้าโดยปกติเป็นอันมาก ทางด้านอเมริกันทางกระทรวงการต่างประเทศก็ได้ติดต่อเจรจากับอเมริกาอย่างใกล้ชิด ขอท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย

LIART

อย่าได้นึกว่าเราไม่ได้ติดต่อเจรจา เราได้ติดต่อกันมาเป็นเวลาหลายเดือนแล้ว ติดต่อกันอย่าง
เงียบ ๆ ก่อนตามวิถีทางการทูต กล่าวคือทูตไทยที่กรุงวอชิงตันก็ได้ไปหา สเตท ดีพาร์ทเม้นท์
(State Department) ทากระทรวงการต่างประเทศอเมริกันและได้พยายามขอร้องกราบไหว้
บอกว่าอย่าริบจำหน่ายข้าวหรือสินค้าบางอย่างภายใต้รัฐบัญญัติ ๔๘๐ นี้โดยเร็วนัก ขอให้เห็นใจ
ประเทศไทยบ้างเถิด เราก็พูดกันอย่างเงียบ ๆ ไม่ได้ออกข่าว ไม่ได้มีการแถลง ไม่ได้มีอะไรกัน
ทั้งสิ้น เป็นเวลาหลายเดือนมาแล้ว ไม่ใช่เพิ่งจะมากระทบกันในขณะที่ แต่ทางด้านอเมริกัน
เขาก็บอกว่าเขาต้องทำ เพราะว่ารัฐสภาของเขาบังคับให้เขาขายสินค้าภายใต้รัฐบัญญัติ ๔๘๐
เราขอให้เขายืดเวลาส่งไปจนกระทั่งหลังเดือนเมษายน เขาก็อ้างเหตุผลข้อนั้นบ้างข้อนี้บ้าง ก็
เป็นอันว่าการเจรจານี้ไม่ค่อยจะประสบผล แต่อย่างไรก็ตาม ทางฝ่ายไทยทางรัฐบาลไทยก็ไม่ได้
นั่งนอนใจ ได้พยายามติดต่อทั้งในทางลับ คือตามวิถีทางการทูตปกติ ยิ่งไปกว่านั้นแม้แต่
ท่านนายกรัฐมนตรีเองก็ได้กระโดดเข้ามาร่วมมือเพื่อหาทางเจรจากับฝ่ายอเมริกันด้วย เมื่อ
ไม่นานมานี้ท่านทั้งหลายคงจำได้ว่ารัฐมนตรีกลาโหมของสหรัฐ ฯ นายแลร์ตได้เดินทางผ่าน
ประเทศไทย ก็ได้มีการพบปะปรึกษาหารือกันระหว่างท่านนายกรัฐมนตรีกับเมลวิน แลร์ต
และเจ้าหน้าที่อื่นที่มากับรัฐมนตรีกลาโหมของสหรัฐ ฯ ในระหว่างการปรึกษาหารือหรือข้อราชการ
ต่าง ๆ นี้ ปัญหาเรื่องข้าวก็ได้ถูกนำมาสู่การเจรจาด้วย และฯพณฯ นายกรัฐมนตรีก็ได้ขอร้อง
ให้มีสเตอร์แลร์ต นำความห่วงใยของรัฐบาลไทยไปเสนอต่อ ฯพณฯ ประธานาธิบดีแห่ง
สหรัฐ ฯ ซึ่งนายแลร์ตก็ได้รับสารเหล่านี้ไปคือ สารด้วยวาจาซึ่งไม่ใช่สารที่เขียนเป็นลายลักษณ์
อักษรก็ได้ไปเสนอต่อประธานาธิบดีสหรัฐ ฯ ในที่สุดผลของการเจรจาทางด้านต่าง ๆ คือทาง
กระทรวงการต่างประเทศ ทางด้านทูตไทยที่อเมริกา และท่านนายกรัฐมนตรีได้เจรจากับนาย
แลร์ต ทางฝ่ายอเมริกาก็เริ่มจะแสดงความเห็นอกเห็นใจมาบ้าง กล่าวคือ เขาบอกว่าแทนที่เขา
จะขายข้าวเป็นจำนวน ๔ แสนตันให้แก่อินโดนีเซีย เขาตกลงจะขายเพียง ๓ แสน ๕ หมื่นตัน
และหวังว่าประเทศไทยคงจะรีบกระวีกระวาดไปติดต่อไปหาทางที่จะขาย ๕ หมื่นตัน ซึ่งเขา
แบ่งมาให้ประเทศไทย เราก็ขอบคุณเขาอย่างลึกซึ้งที่เขาเห็นอกเห็นใจประเทศไทย ถึงกับแบ่ง
ส่วนโควตาข้าวเป็นจำนวนถึง ๕ หมื่นตันให้แก่ประเทศไทย เราก็ได้ติดต่อไปแล้ว แต่เวลานี้
การติดต่อนั้นจะปรากฏผลประการใดก็ยังไม่ทราบอย่างแน่ชัด และอีกข้อก็คือว่าทางฝ่าย

อเมริกันก็ยอมรับบอกว่าในอดีตที่เขาอ้างว่าได้มีการปรึกษาหารือกันนั้น มีการปรึกษาหารือกันล่วงหน้านั้น แท้ที่จริงก็มีใช่เป็นการปรึกษาหารือที่มีความหมายอะไร เป็นแต่เพียงเขาเรียกทูตของเราที่กรุงวอชิงตันไปแจ้งให้ทราบ บอกว่าบัดนี้เขาจะขายข้าวภายใต้รัฐบาลญัตติ ๔๘๐ ให้แก่ประเทศนั้นประเทศนี้ เป็นการบอกเล่าเท่านั้น แต่เขาเรียกกันในภาษาการทูตบอกว่าเป็นคอนซัลเตชัน (consultation) ทูตก็นำความนี้รายงานมายังกระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศก็เสนอท่านนายกรัฐมนตรี ส่งไปกระทรวงเศรษฐกิจอะไรต่ออะไรต่างๆ เจ้าหน้าที่ของเราที่มีข้อข้องใจ ก็ส่งให้ไปติดต่อใหม่ เช่นทาวีซีแก้ไขที่จะไม่ให้กระทบกระเทือนกับทางเศรษฐกิจหรือการค้าข้าวของประเทศไทยอย่างมากเกินไปนัก เช่นขอให้เขาเลื่อนกำหนดการส่งมอบไปจนหลังเดือนเมษายน ซึ่งผมได้ทราบเรียนกับท่านประธานสภาไว้แล้วหรือให้เขาทาวีซีที่จะซื้อข้าวจากไทยแล้วส่งไปขายให้แก่อินโดนีเซีย หรือไปขายอินโดนีเซีย เราจะยินดีมาก เพราะเหตุว่าได้มีตัวอย่างมาแล้ว กล่าวคือ ญี่ปุ่นก็ได้ใช้วิธีนี้เหมือนกัน คือการขายข้าวโดยวิธีที่ไม่ใช่การค้าปกติให้แก่บางประเทศ เช่นอินโดนีเซีย ทางรัฐบาลไทยก็ได้เจรจากับรัฐบาลญี่ปุ่นขอร้องให้เขาเห็นอกเห็นใจ เพราะว่าการค้าขายที่ไม่ใช่ปกติด้วยวิธีทางการเมือง ไม่ใช่วิธีทางการค้านี้ ย่อมก่อให้เกิดความยากลำบากแก่ประเทศไทย แก่เศรษฐกิจของชาติไทย และแก่เกษตรกรเป็นจำนวนหลายสิบล้านคน ญี่ปุ่นในคราวที่แล้วก็ได้แสดงความเห็นใจและได้ตกลงซื้อข้าวไทยส่วนหนึ่ง ส่งไปให้อินโดนีเซีย มาในคราวนี้เราก็เสนอต่ออเมริกันบอกว่าขอให้เห็นใจขอให้แสดงความเห็นใจ เช่นอย่างญี่ปุ่นได้กระทำมา เขาก็บอกว่าสหรัฐฯ ไม่เหมือนกับญี่ปุ่น เพราะฉะนั้นสหรัฐฯ ก็ไม่สามารถที่จะกระทำได้ นี่ก็เป็นสถานะสุดท้าย แต่อย่างไรก็ดี อย่างที่ผมได้ทราบเรียนมาแล้ว กล่าวคือทางสหรัฐฯ เขาก็ได้เริ่มแสดงความเห็นใจโดยลดจำนวนรวมที่เขาจะส่งไปขายให้แก่บางประเทศ จาก ๔ แสนตันลงมาเหลือ ๓ แสน ๕ หมื่นตัน และนอกจากนั้นเขาก็เริ่มปรึกษาหารือกันอย่างแท้จริง สำหรับปีต่อไป ซึ่งเขาก็ตั้งใจที่จะขายด้วยวิธีนี้ต่อไปอีก กล่าวคือเขาไม่ยอมที่จะล้มเลิกความคิดเห็น นี่ก็เป็นเรื่องของการขายสินค้าทางเกษตรโดยวิธีการซึ่งไม่ใช่วิธีการทางการค้าปกติ และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติก็คงจะสังเกตได้ว่าไม่ใช่แต่สหรัฐฯ ประเทศเดียวที่ใช้วิธีการดังกล่าว แม้แต่ประเทศญี่ปุ่นเองก็ทำเหมือนกัน เพราะว่าทางญี่ปุ่นเขามีข้าวอยู่ในสต็อกเป็นจำนวนมาก ประมาณ ๕

ล้านตัน หรือกว่า ๕ ล้านตัน เขาก็ใช้วิธีนี้คือขายในระยะยาว รับเงินเป็นเงินของประเทศผู้ซื้อ ซึ่งล้วนแต่เป็นวิธีซึ่งประเทศไทยไม่สามารถที่จะเข้าไปแข่งขันด้วยการขายวิธีนี้ เพราะว่าถ้าซื้อทำอย่างนั้น ผมก็เชื่อแน่ว่าประเทศไทยคงจะล่มจมแน่เพราะเราต้องการรายได้จากการขายสินค้าทางเกษตร โดยเฉพาะข้าว เพื่อมาพัฒนาประเทศ แต่ถ้าเราต้องรอถึง ๓๐ ปี กว่าจะได้ผลของการขายข้าวมาช่วยพัฒนาประเทศ แล้วก็ทำทั้งหลายก็คงจะไม่พอใจ และประชาชนทั้ง ๓๕ ล้านคนก็คงจะไม่พอใจเช่นเดียวกัน ไม่สามารถที่จะรอไปได้นี้ก็แสดงให้เห็นถึงความยุ่งยากในเรื่องนี้ เมื่อไม่นานมานี้ ดูเหมือนเมื่อวานหรือวานจีนนี่เอง ก็มีนักหนังสือพิมพ์ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์สำคัญของสหรัฐ ฯ ก็วอล สตรีท เจอร์เนล (Wall Street Journal) หนังสือพิมพ์ทางการค้าทางการเศรษฐกิจอันสำคัญก็ได้มาพบกับเจ้าหน้าที่ของกระทรวงการต่างประเทศ ก็ได้มาถามว่า เมื่อสหรัฐ ฯ ไม่ผ่อนผันหรือผ่อนผันไม่เพียงพอ ไทยจะอย่างไรต่อไป ก็เหมือนกับท่านสมาชิกผู้มีเกียรติถามว่า รัฐบาลไทยจะอย่างไรต่อไป นี่ก็ทางด้านกระทรวงเศรษฐกิจก็ได้ตอบไปแล้วว่า เราก็ต้องพยายามดันร่นกระเสือกกระสนขนขวายหาตลาดอื่นมาแทนที่ ซึ่งในเรื่องนี้เป็นเรื่องี่พูดได้ง่ายแต่กระทำยาก เพราะว่าในปัจจุบันนี้ประเทศต่างๆ ที่ผลิตข้าวออกมา แล้วมาขายในตลาดมีจำนวนมาก เป็นการแข่งขันกันอย่างมากมายทีเดียว เพราะฉะนั้นถึงแม้ว่าเราอาจจะขายได้จริง หาตลาดใหม่มาได้บ้าง แต่ก็คงจะไม่เพียงพอกับการสูญเสียตลาดซึ่งอยู่ใกล้บ้านเรา อยู่ในเขตของเรา ในภูมิภาคของเรา ที่นี้หนังสือพิมพ์ผู้นั้นเขาก็ถามว่า ทำไมประเทศไทยถึงไม่เปลี่ยนอาชีพเสียบ้าง คือแทนที่จะปลูกข้าว มาทำนา มาปลูกข้าวแข่งกับสหรัฐ ฯ ทำไมประเทศไทยถึงไม่เลิกทำนาเสีย นี่ก็เป็นคำถามซึ่งเรียกว่าน่าพิศวงพอใช้ เจ้าหน้าที่ของกระทรวงการต่างประเทศก็ได้ตอบไปว่า ประเทศไทยนั้นทำนามาเป็นเวลาหลายร้อยปี อาจจะนับหลายพันปีก็ได้ เราคนไทยก็กินข้าว ชาวเอเชียโดยทั่วไปก็กินข้าว แต่ในภูมิภาคอื่นนั้น เขาจับประทุนข้าวหรือจับประทุนขนมปัง ถ้าจะให้ประเทศไทยเลิกทำนาเพื่อจะไม่ให้แข่งกับการขายข้าวภายใต้รัฐบัญญัติ ๔๘๐ ทำไมประเทศที่ผลิตข้าวมาแข่ง แล้วมาขายโดยวิธีที่ไม่ใช่การค้า ทำไมถึงไม่เลิกทำนาเสียบ้าง นี่ก็เป็นเรื่องการตอบโต้กัน แต่ทุกสิ่งทุกอย่างนี้ก็แสดงให้เห็นถึงความยากลำบาก แต่อย่างไรก็ดีเราก็ไม่ได้งอมืองอเท้า เราก็พยายามขนขวายโดยวิธีการต่าง ๆ เพื่อที่จะให้การผลิตข้าวของเราได้กระทำต่อไป โดยไม่ถูก

กระทบกระเทือนไม่ให้ชาวนาต้องเดือดร้อนมากเกินไป ซึ่งเป็นความจริงที่เดือดร้อนอยู่แล้ว แต่ทำให้พอประทังไปได้ เวลานี้ก็ได้มีการติดต่อกับหลายประเทศในขณะนี้ ผมก็ขอสงวนไว้ก่อนว่ามีประเทศไหนบ้าง เพราะว่าถ้าขึ้นประกาศออกไป อาจจะมีบางประเทศเข้าไปแย่งตลาดก็ได้ แต่ว่าก็ขอเรียนว่าเราได้พยายามและจะพยายามต่อไปที่จะช่วยกันแก้ปัญหาที่ปรากฏเช่นนี้ สำหรับเรื่องยงนั้นก็เป็นเรื่องที่ทำความเดือดร้อนให้แก่หลายประเทศ ไม่ใช่ประเทศไทยเท่านั้น รวมทั้งสิ้นสัก ๕ หรือ ๖ ประเทศก็มีอินโดนีเซีย มีมาเลเซีย มีเวียดนาม มีอีกหลายประเทศ ประเทศเหล่านี้ก็ไม่พอใจในการที่หน่วยงานของสหรัฐฯ ที่เรียกว่า เจนเนอแร็ล เซอวิส แอ็ดมินิสเตรชัน (General Service Administration) หรือเรียกโดยอักษรย่อว่า จี.เอส.เอ. (G.S.A.) ได้ละเมิดความตกลงซึ่งได้กระทำกับประเทศผู้ผลิตยางที่จะขายยางในราคาปอนด์ละ ๒๐ เซ็นต์ต่ออเมริกัน วันดีคืนดีเขาก็ทุ่มขายมาในอัตรา ๑๗ เซ็นต์ต่อปอนด์ ซึ่งทำให้ตลาดยางปั่นป่วน และทำให้ประเทศผู้ผลิตขาดรายได้ไปเป็นจำนวนมาก ยางนี้เราขายเป็นจำนวนนับหมื่น ๆ ตัน เพราะฉะนั้นการที่ตัดราคายางในตลาดปอนด์ละ ๓ เซ็นต์นั้น มีความหมายว่าทำให้ประเทศผู้ผลิตต้องขาดรายได้ไปเป็นจำนวนร้อย ๆ พัน ๆ ล้าน เพราะฉะนั้นประเทศต่าง ๆ เหล่านี้ได้ไปขอร้องขอความเห็นอกเห็นใจกับสหรัฐฯ อีก บอกว่าอย่ากระทำเช่นนี้เลย ซึ่งเป็นการกระทำที่ก่อความเดือดร้อนให้แก่เศรษฐกิจของประเทศเหล่านี้เป็นอันมาก และโดยเฉพาะแก่ประชาชนเป็นจำนวนหลายล้านคนที่ประกอบอาชีพในทางผลิตยางหรือในทางทำสวนยางก็ได้มีการตอบโต้ มีการเจรจกันอยู่นาน ในที่สุดอเมริกาก็เริ่มจะเห็นใจบ้าง โดยแถลงว่าสำหรับเดือนมีนาคมนี้เขาจะไม่ระบายยางออกมาสู่ตลาด จะงดไปเดือนหนึ่งแต่ว่าพ้นเดือนมีนาคมนี้ไปแล้วเขาก็จะขายอีก แล้วก็อาจจะขายในราคาต่ำ กล่าวคือในอัตรา ๑๗ เซ็นต์ต่อ ๑ ปอนด์ หรืออาจจะต่ำกว่านั้นอีกก็ได้ เขาว่าอย่างนั้น นี่ก็หมายความว่าเรื่องยงนี้ ก็จะเป็นปัญหาซึ่งจะกระทบกระเทือนประเทศไทยและประเทศต่าง ๆ อีกเป็นอันมาก แต่ในเรื่องนี้ก็เช่นเดียวกัน เราก็ได้พยายามเจรจาอะลุ่มอล่วย ไม่ได้ใช้แต่วิธีประท้วงอย่างเดียว วิธีประท้วงกระทำเมื่อการเจรจาด้วยวิธีทางการทูตโดยทางลับนั้นไม่ปรากฏผล ก็จำเป็นที่จะต้องเสนอให้ประชาชนทั้งในประเทศและนอกประเทศทราบถึงความยากลำบากซึ่งประเทศต่าง ๆ ในภูมิภาคนี้ต้องประสบ สำหรับข้อที่ท่านถามว่าเราจะป้องกันอย่างไรนั้น ก็ไม่มีทางที่

จะป้องกัน คือเขาเป็นมหาประเทศ เราเป็นประเทศเล็กก็ไม่ทราบจะป้องกันอย่างไรเขาจะขายเขาก็ขาย เราก็ไม่มีทางที่จะไปห้ามไม่ให้เขาขาย และเขาขายในประเทศของเขาด้วย เราก็ไม่สามารถที่จะไปป้องกัน ส่วนการแก้ไขนั้นก็ได้พยายามแก้ไขด้วยวิธีการต่างๆ ซึ่งได้เรียนให้ท่านทั้งหลายทราบแล้ว นี่ก็ได้ตอบปัญหาข้อที่ ๒ แล้ว

สำหรับปัญหาข้อที่ ๓ นั้นผมขอกราบเรียนว่า สำหรับในส่วนที่เกี่ยวกับการค้าระหว่างไทยกับโซเวียตนั้น ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายก็ทราบแล้วว่า รัฐบาลไทยได้อนุมัติให้กระทรวงการต่างประเทศลงนามความตกลงทางการค้ากับโซเวียต เมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๓ โดยเหตุที่การลงนามความตกลงนี้เพิ่งกระทำกันเมื่อไม่นานมานี้ คือประมาณ ๒ - ๓ เดือนมานี้เอง ก็เป็นการยากที่จะเสนอผลซึ่งบังเกิดขึ้นภายหลังจากการลงนามความตกลงนั้น แต่ไว้ในขั้นนี้ก็อาจจะกราบเรียนให้ทราบว่า ได้มีผลบางประการปรากฏขึ้นมาบ้างแล้ว เช่นการที่ประเทศไทยในสมัยก่อน ขายแร่พลูออไรท์ โดยผ่านประเทศญี่ปุ่น และญี่ปุ่นนำไปขายให้แก่โซเวียตต่อไป บัดนี้เราก็สามารถขายตรงกับโซเวียตได้ และเมื่อมีผู้ซื้อเพิ่มขึ้นมาอีก คือสมัยก่อนมีแต่ญี่ปุ่นฝ่ายเดียว โซเวียตไม่กล้าซื้อหรือซื้อไม่ได้ หรือผู้ผลิตของเราไม่ยอมขายให้แก่โซเวียต แต่บัดนี้เมื่อมีการลงนามความตกลงแล้วและก็ขายตรงได้ ก็ทำให้ราคาแร่พลูออไรท์นั้นผลิตสูงขึ้นจากราคาดันละ ๓๘ เหรียญอเมริกัน เป็นตันละ ๔๘ เหรียญ ก็หมายความว่าช่วยให้ผู้ผลิตแร่และเศรษฐกิจของประเทศไทยได้รับประโยชน์บ้าง และนอกจากนั้นก็ช่วยให้มีการส่งสินค้าแร่ออกไปได้มากขึ้น นอกจากนั้นในขณะนี้ทางโซเวียตก็ได้แสดงความจำนงที่จะซื้อสินค้าบางสิ่งบางอย่าง หลายสิ่งหลายอย่างจากประเทศไทย แต่ว่าเขาเป็นประเทศมหาอำนาจ ซึ่งมีระบบการปกครองที่แตกต่างกับเรา การตัดสินใจก็อาจจะต้องใช้เวลามาก เพราะเป็นเรื่องของรัฐบาลที่เขาจะต้องสอบถามความเห็นจากหน่วยงานต่างๆ เพราะว่าดังที่ท่านทั้งหลายทราบในระบบหรือในระบบบงกชนิยมหรือโซเซียลิสต์นั้น ไม่มีการค้าเอกชน แต่เป็นการค้าของรัฐ แต่อย่างไรก็ดี ทูตโซเวียตก็ได้มาให้ความหวังว่าเขาจะพยายามที่จะขยายการซื้อขายสินค้าจากประเทศไทยเพิ่มขึ้น และนอกจากโซเวียตแล้ว ก็ยังมีประเทศอื่นซึ่งใช้ระบบบงกชนิยมเหมือนกัน คือระบบโซเซียลิสต์ เช่นประเทศเชโกสโลวาเกีย

โปแลนด์ รูเมเนีย และยูโกสลาเวีย ก็ได้มาพบกับเจ้าหน้าที่ของกระทรวงการต่างประเทศ แล้วแสดงความจำนงที่จะซื้อสินค้าจากประเทศไทยมากขึ้น

ข้อที่ ๔ ตามที่ท่านผู้มีเกียรติได้ถามว่า คณะผู้แทนไทยได้ไปเยือนประเทศใดบ้างนั้น ก็ขอทราบเรียนโดยสังเขปว่า คณะผู้แทนการค้าไทยได้ไปเยือนประเทศต่าง ๆ ในยุโรป ตะวันออกและประเทศอื่น เช่นประเทศแอฟริกาแต่เรื่องนี้เป็นเรื่องของกระทรวงเศรษฐกิจจึงขอเรียนแต่เพียงสังเขป กระทรวงการต่างประเทศมีเจ้าหน้าที่ร่วมไปด้วย และเป็นผู้ที่ติดต่อกับรัฐบาลที่เกี่ยวข้อง เพราะว่ากระทรวงเศรษฐกิจอาจไม่มีเจ้าหน้าที่ของตนในประเทศต่าง ๆ เหล่านั้น ก็มันจะใช้สถานทูตหรือทูตเป็นผู้ติดต่อให้ความสะดวกหรือทำความเข้าใจที่กำหนดโปรแกรมกำหนดการเดินทางให้แก่คณะผู้แทนทางการค้า ซึ่งประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ของกระทรวงเศรษฐกิจและพ่อค้า สำหรับในกรณีที่เกี่ยวข้องกับยุโรปตะวันออกนั้น ก็ได้มีคณะผู้แทนการค้าไปเยี่ยมประเทศรัสเซียระหว่าง ๑๑ พฤษภาคม ถึง ๒๑ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๑๒ เพื่อหาทางที่จะขยายการค้าระหว่างประเทศไทยกับประเทศต่าง ๆ เช่นสหภาพโซเวียต โปแลนด์ เชคโกสโลวาเกีย ฮังการี รูเมเนีย และบัลแกเรีย ประเทศที่กล่าวมานี้ได้แสดงความจำนงต่อคณะผู้แทนการค้าไทยว่าต้องการที่จะขยายการติดต่อทางการค้ากับประเทศไทยมากขึ้น และหลังจากที่คณะผู้แทนทางการค้าได้ไปเยี่ยมประเทศเหล่านั้นแล้ว ก็ได้มีการทำความตกลงทางการค้ากับประเทศที่ใช้ระบบโซเซียลิสต์บางประเทศ เช่น บัลแกเรีย รูเมเนีย และโซเวียต ส่วนอีก ๒ ประเทศ คือโปแลนด์และเชคโกสโลวาเกีย นั้น ถึงแม้จะมีได้ทำความตกลงทางการค้ากันจริง แต่เวลานี้ ๒ ประเทศนั้นมีผู้แทนทางการค้าอยู่ในประเทศไทยแล้ว และได้ทำการค้าขายกับประเทศไทยมาเป็นเวลาหลายปีและอาจจะมีทางที่จะขยายการค้าเพิ่มขึ้นในอนาคต ประเทศรูเมเนียก็เพิ่งจะมาเปิดสำนักงานผู้แทนทางการค้าที่กรุงเทพฯ เมื่อไม่นานมานี้ แล้วเวลานี้ปรากฏว่าได้สั่งซื้อสินค้าบางอย่างจากไทยเป็นมูลค่าประมาณ ๑๐ ล้านบาท คือภายหลังจากที่ได้มาเปิดสำนักงาน และนอกจากนั้นก็ได้เสนอที่จะให้ความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการสำรวจแร่หรือการทำเหมืองแร่

LIRT

นายเผด็จ จิราภรณ์ : ข้าพเจ้าขอซักกระทู้ถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ครั้งที่ ๑ ดังต่อไปนี้

สำหรับความสำคัญของการที่ประเทศไทยเราจะต้องส่งสินค้าออกนี้ ก็เป็นที่ยอมรับกันทั่วๆ ไปอยู่ แม้แต่รัฐมนตรีว่าการคลังได้ไปกล่าวในที่ประชุมสมาคมธนาคารเมื่อเร็วๆ นี้ ก็บอกว่ามีความจำเป็นที่จะส่งสินค้าออก เกี่ยวกับความเป็นความตายของชาติบ้านเมือง รัฐมนตรีว่าการคลังได้กล่าวว่า เอกซพอร์ต ออ ได (export or die) คือถ้าส่งออกไม่ได้ก็คือตาย เพราะฉะนั้นความสำคัญอันนี้ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าในวงการบริหารไมใช่เฉพาะกระทรวงการต่างประเทศเท่านั้น กระทรวงการคลังและนักเศรษฐกิจโดยทั่วๆ ไปรวมทั้งท่านสมาชิกในสภานี้ก็มีความห่วงใยเช่นเดียวกัน จึงขอซักกระทู้ถามท่านเพิ่มเติม ดังต่อไปนี้

สำหรับข้อที่ ๑ ในการช่วยเหลือการค้าต่างประเทศนั้น ข้าพเจ้าได้เตรียมซักมาหลายข้อไว้ล่วงหน้าแล้ว และเพื่อประหยัดเวลาของสภาในข้อที่ว่าทุตกดี เจ้าหน้าที่กรมเศรษฐกิจก็ดี มีพอเพียงหรือไม่ อะไรอย่างใดต่างๆ เหล่านี้ก็จะกล่าวข้ามไป แต่อย่างไรก็ตาม ในการที่เราจะส่งสินค้าออกหรือหาตลาดได้นี้ ปัญหามันไม่ใช่เกี่ยวกับเรื่องว่าเรามีตลาดหรือไม่ ปัญหาตลาดจะถามเราว่า สินค้าของเราที่มีลักษณะ คุณภาพ ราคา เป็นอย่างไรด้วย มันก็เกี่ยวโยงกับงานของรัฐบาลหลายกระทรวงทบวงกรม แต่ข้าพเจ้าก็ถือว่ารัฐมนตรีแต่ละกระทรวงนั้น นอกจากรับผิดชอบในกระทรวงของตนแล้ว ก็ยังมีหน้าที่รับผิดชอบนโยบายทั่วไปของรัฐบาลด้วยมันเป็นปัญหาเกี่ยวเนื่อง ข้าพเจ้าก็จำเป็นจะต้องถาม มันอาจจะไม่ได้เกี่ยวกับกระทรวงท่านโดยตรงก็ตาม ท่านทราบหรือไม่ว่า อุปสรรคในการค้าระหว่างประเทศที่เราจะขายสินค้าไปต่างประเทศนี้ มันเกี่ยวกับพ่อค้าและการค้าหลายประการที่เป็นอุปสรรค

ประการที่ ๑ การปลอมแปลงคุณภาพสินค้า

ประการที่ ๒ การละทิ้งสัญญา ทำสัญญากับเขาแล้ว พอราคาเปลี่ยนแปลงทั้งสัญญาเสีย

ประการที่ ๓ พวกการค้าที่ฉวยโอกาส หรือพวกอภิสิทธิ์ทั้งหลายซึ่งไม่ได้ทำการค้าโดยอาชีพ เป็นโอกาสก็ฉวยโอกาสไป แล้วก็ปฏิบัติตามสัญญา

ประการที่ ๔ การแข่งขัน การตัดราคาขายในหมู่พ่อค้าด้วยกันเอง

ประการที่ ๕ พาณิชยน์าวีหรือการขนส่งทางทะเล อันนี้เราก็มีอุปสรรคอยู่มาก เพราะเราไม่มีเรือของเราพอ แล้วสัญญาการค้าระหว่างประเทศโดยมากเราก็ถูกผูกมัดด้วยว่าจะส่งจะต้องขนส่งโดยเรือของประเทศผู้ซื้อ อย่างนี้เป็นต้น นี่สิ่งต่างๆ เหล่านี้อยากจะทราบว่าคุณรัฐมนตรีได้มีความสนใจหรือจะแก้ไขอย่างไร เพราะว่าเป็นส่วนหนึ่งที่จะส่งเสริมสินค้าออกให้ตลาดต่างประเทศมีความต้องการ ก็อยากจะย้ำประกอบว่า เดียวนี้การค้าระหว่างประเทศตลาดเป็นของผู้ซื้อไม่ใช่ของผู้ขาย ผู้ขายต้องจ้อผู้ซื้อ

สำหรับกระทู้ถามในข้อที่ ๒ นี้ เรื่องเกี่ยวกับข้าวและยางของสหรัฐนี้ ความจริงเรื่องข้าวนี้มันมีปัญหามาตั้งแต่ปีที่แล้วที่รัฐบาลอเมริกันขายให้แก่ญวน บังเอิญเรือสหรัฐได้ล่มเสียก่อน ข้าวได้สูญหายไปจำนวนหนึ่งเราเลยได้มีโอกาสขายข้าวกับเวียดนามอีกทีหนึ่ง ในข้อนี้ก็อยากจะซักถามว่าที่อเมริกาตลาดราวศอก ลดการส่งข้าวมาอินโดนีเซียจาก ๔ แสนตัน เหลือ ๓ แสน ๕ หมื่นตัน เว้นไว้ให้เรา ๕ หมื่นตันนั้น เพื่อเปิดโอกาสให้เราขาย ท่านรัฐมนตรีก็ว่ายังไม่ทราบรายละเอียดในเรื่องนี้ก็เป็นที่น่าเสียดาย ปัญหาเรื่องอินโดนีเซียจะต้องซื้อข้าวจากอเมริกานี้ ข้าพเจ้าอยู่ในวงการธนาคารทราบมาแต่เดิมว่าอินโดนีเซียนี้ซื้อข้าวเราหลายครั้ง แต่เงินตราต่างประเทศไม่มี การชำระเงินต้องไปชำระที่ตลาดลอนดอนโดยเงินปอนด์ เพราะฉะนั้น ๕ หมื่นตัน แม้เว้นให้เรานี้ท่านทราบหรือไม่ว่าอินโดนีเซียจะมีเงินตราประเทศซื้อเราได้ อันนี้ขอซักถามท่านด้วยว่ามีทางจะเป็นไปได้ไหม แม้อเมริกาจะลดราวศอกให้เราที่อยู่ด้วยความสมัครใจของอินโดนีเซีย อินโดนีเซียมีเงินตราต่างประเทศหรือไม่ที่จะซื้อข้าวของเรา ก็ขอให้ท่านรัฐมนตรีตอบ ที่จะซักต่อไปอีกก็มีอยู่ว่าเมื่อการขายข้าว การซื้อขายนี้มีการขายโดยภายใต้เงื่อนไขรัฐบาลญัตติ ๔๘๐ นี้ หรือเป็นการขายเงินผ่อน ขายโดยมีเงื่อนไขพิเศษนี้สำหรับประเทศไทยเรา นอกจากข้าวและสินค้าอื่น ๆ นี้ทางรัฐบาลไทยนี้มีนโยบายที่

LIRT

จะขายสินค้าโดยระบบเงินผ่อนหรือระบบที่เรียกว่าใช้เงินตราต่างประเทศของเขาหรือในกรณีที่จะมีการแลกเปลี่ยนสินค้าซึ่งกันและกัน ซึ่งในประเทศยุโรปตะวันออกทำกันคือพวกคอมมิคอน (comecon) ๗ - ๘ ประเทศด้วยกันซื้อขายกันโดยแลกเปลี่ยนสินค้าซึ่งกันและกัน

๑. แลกเปลี่ยนหรือขายเงินผ่อนโดยเป็นเงินตราต่างประเทศหรือขายเงินผ่อนพร้อมด้วยว่าชำระเป็นเงินตราของผู้ซื้อ เพราะว่าประเทศเหล่านี้ย่อมมีการซื้อขายสินค้าซึ่งกันและกันทั้งสิ้น วิธีการอย่างนี้รัฐบาลมีนโยบายที่จะทำหรือไม่ เพราะว่าเงินตราต่างประเทศของประเทศที่จะซื้อข้าวปลาสินค้าเราต่าง ๆ โดยประเทศด้วยพัฒนาที่ไม่มีเงินตราต่างประเทศหรือมีน้อย แม้แต่อินเดียก็ตาม ที่นี้ในการที่เราจะป้องกันแก้ไขในเชิงการค้าเราเพื่อค้าต่างประเทศนี้ พูดถึงความสัมพันธ์ภาพของเรากับอเมริกาเท่าที่ท่านรัฐมนตรีได้กรุณาตอบมา ฟังดูแล้วเรารู้สึกว่ายังขัดข้องใจในเรื่องปฏิบัติของอเมริกาอยู่มาก ข้าพเจ้าเคยพบกับเจ้าหน้าที่สถานทูตอเมริกา เรื่องยางเขาก็ชี้แจงแก้ตัวให้ฟังว่าการที่เขาจะระบายยางออกมาหรือไม่นั้นเขาดูราคายางของตลาดโลก เขามีจุดอยู่จุดหนึ่งถ้าราคายางของตลาดโลกสูงกว่าจุดนั้นเมื่อไรเขาจะระบายออกเมื่อนั้น อ้ายนี้ฟังคำชี้แจงของเขาข้าพเจ้าไม่มีความสันทัด แต่ท่านรัฐมนตรีตอบว่าการที่อเมริกาจะระบายยางนี้เป็นการละเมิด เมื่อเป็นการละเมิดมันก็ต้องมีการแข่งขันบ้าง ในพวกภาคีดีบุกด้วยกัน อันนี้อยากจะถามว่าเมื่อเป็นการละเมิดแล้ว พวกภาคีดีบุกเหล่านั้นได้ดำเนินการอย่างไรในเรื่องเกี่ยวแก่อเมริกาปฏิบัติตนเช่นนี้ แล้วในการที่เรายังไม่สนิทใจนักในเรื่องการปฏิบัติงานของอเมริกาแม้จะผ่อนผันมา ซึ่งในเรื่องเหล่านี้ท่านรัฐมนตรีก็ตอบแล้วว่าฝ่ายตรงกันข้ามของรัฐบาลนักสนักก็ได้มีการหักท้วงในเรื่องนี้ และข้าพเจ้าได้อ่านข่าวต่อมาว่ามีวุฒิสมาชิกพรรคดีโมแครทอีกคนหนึ่งก็บอกว่าการที่ขายสินค้าตามรัฐบัญญัติมาในภูมิภาคนี้เป็นการไม่ถูกต้อง กระทบกระเทือนสัมพันธ์ไมตรีอันดีระหว่างประเทศไทยกับประเทศสหรัฐอเมริกา เพราะฉะนั้นในเรื่องอันนี้ ข้าพเจ้าก็ได้ทราบมาว่า กระทรวงการต่างประเทศโดยรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศได้ให้สัมภาษณ์และแถลงกับหนังสือพิมพ์ว่า เราจะต้องปรับปรุงมาตรการในการปฏิบัติต่อสหรัฐอเมริกาเพื่อไม่ให้เป็นการเสียเปรียบ อันนี้ก็อยากจะย้อนถามว่า เท่าที่เป็นมาเสียเปรียบอย่างไร และที่เราจะปรับปรุงสัมพันธ์ภาพที่จะไม่ให้เสียเปรียบ

ที่แถลงออกมา ๒ - ๓ ประการในเรื่องที่สินค้า พีเอ็กซ์ (px) ต่าง ๆ ทะลักเข้ามาในประเทศไทย ทำให้เราต้องเสียภาษีอากรขาเข้าไปในสินค้าเหล่านี้ ในสิ่งเหล่านี้เป็นความจริงหรือไม่อย่างไร และได้ดำเนินการไปแล้วอย่างไร

สำหรับข้อซักถามประการต่อไปในวาระที่ ๑ นี้ ระหว่างนี้เราได้มีการพูดคุยเสมอว่านอกจากค่ายสังคมนิยมในยุโรป ซึ่งคณะผู้แทนไทยเดินทางไป แล้วก็ยังมีผลติดตามต่อมาแล้ว ที่นั่นปัญหาที่พูดกันอยู่ก็คือว่า ประเทศสังคมนิยมทางตะวันออกนี้ สังคมนิยม คือประเทศจีนบนผืนแผ่นดินใหญ่ ได้มีการพูดกันในวงการว่า เราควรจะมีการค้ากับจีนบนผืนแผ่นดินใหญ่หรือไม่ จะเป็นผลได้ผลเสียทางเศรษฐกิจอย่างไรหรือไม่ หรือจะกระทบกระเทือนกับลัทธิทางการเมืองอย่างไรหรือไม่ ในเรื่องเหล่านี้ข้าพเจ้าก็อยากจะทราบจากท่านรัฐมนตรี เพราะเรามีความจำเป็นในเรื่องที่เราจะต้องอยู่รอดเมื่อมหามิตรของเราไม่เห็นใจเรา ไม่ช่วยเหลือเราเท่าที่ควร เราก็ต้องช่วยตัวเองอย่างที่ท่านว่า ที่นี้ในกรณีเรื่องค้าขายกับประเทศจีนบนผืนแผ่นดินใหญ่นี้ท่านรัฐมนตรีมีความเห็นอย่างไร จะเป็นคุณเป็นประโยชน์หรือไม่อย่างไร มีนโยบายที่จะกระทำหรือไม่อย่างไร เพราะถ้าเราไม่ทำอยู่ขณะนี้ สินค้าจีนบนผืนแผ่นดินใหญ่ ทะลักเข้าเมืองไทยโดยการลักลอบ ภาษีก็ไม่ได้ อะไรก็ไม่ได้ อันนี้ก็อยากจะซักถามท่านรัฐมนตรี เอาเท่านี้ก่อนครับ

พันเอก ถนัด คอมันตร์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ) : ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้ตั้งปัญหาหลากหลายจนผมเองก็จำไม่ได้ แต่ขอตอบเป็นข้อ ๆ เท่าที่จำได้ ถ้าจำไม่ได้ผมก็ต้องขอเรียนให้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติตามซ้ำอีกครั้งหนึ่ง ในเรื่องแรก คือข้อที่ว่า อุปสรรคในการค้าระหว่างประเทศนี้มีประการใดบ้างนั้น ในเรื่องนี้ก็เป็นที่ของกระทรวงเศรษฐกิจและเป็นงานทางด้านเทคนิคมากกว่าเป็นงานทางด้านนโยบายเช่นการรักษามาตรฐานสินค้า การควบคุม การปลอมแปลงอะไรต่ออะไรต่างๆ นี้ เป็นเรื่องของทางเทคนิคของกระทรวงเศรษฐกิจ ซึ่งสำหรับตัวผมเองก็พอจะทราบอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ทราบละเอียดพอ และไม่อยากจะเข้าไปก้าวก่ายในงานปฏิบัติ คืองานเทคนิคของกระทรวงเศรษฐกิจมากนัก เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติจะกรุณาตั้งกระทู้ถามท่านรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องต่อไป ก็เป็น

LIART

เรื่องของท่าน แต่ว่าในขั้นนี้ ผมขอเรียนตั้งนี้ว่า เรื่องอุปสรรคในด้านเทคนิคนั้น เป็นเรื่องที่สามารถแก้ไขได้ และผมก็เชื่อแน่ว่าเจ้าหน้าที่เกี่ยวข้องคือกระทรวงเศรษฐกิจนั้น ก็ดำเนินการอยู่อย่างขมุกขมัวที่จะแก้ปัญหาเหล่านั้นเท่าที่จะเกิดขึ้น และเท่าที่จะมีกำลังคนกำลังเงิน และกำลังความสามารถที่จะแก้ปัญหาเหล่านั้นได้ แต่ผมนึกว่าสิ่งสำคัญนี้เป็นความคิดเห็นส่วนตัวของผม รู้สึกว่าสิ่งสำคัญซึ่งเราจะต้องรีบกระทำซึ่งผมก็ได้เสนอต่อ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีได้เสนอในคณะรัฐมนตรีแล้วว่า เวลานี้ปัญหาของการขายสินค้าของไทยนั้น ขึ้นอยู่กับที่ว่าการผลิตยังไม่ค่อยจะสอดคล้องกับความต้องการของตลาดโลก กล่าวคือในขณะที่เราทราบกันอยู่แล้วว่า ตลาดชาวนั้นนับวันจะทำได้ยาก เพราะฉะนั้นที่แสดงความมั่นใจว่าจะหาตลาดได้เพิ่มขึ้น เพื่อจะชดเชยหรือชดใช้การที่สูญเสียตลาดไปนั้นเป็นเรื่องที่แสดงความหวังในทางเล็งผลเลิศมากไปสักหน่อย ซึ่งสำหรับตัวผมเองยังไม่แน่ใจว่าจะกระทำเช่นนั้นได้อย่างสมบูรณ์ และโดยเฉพาะจะกระทำได้โดยได้รับผลตอบแทนคือราคาที่เหมาะสมเท่ากับการขายโดยปกติในภูมิภาคของเรา แต่เวลานี้ถ้าหากว่าท่านสนใจที่จะพิจารณาเรื่องการผลิตทางเกษตรของชาติ ก็จะได้เห็นว่าสิ่งที่ตลาดโลกหรือตลาดภายนอกเขาต้องการอยู่มาก และเขาพร้อมที่จะซื้อจากประเทศไทย แต่ประเทศไทยไม่มีหรือมีไม่พอที่จะขายเขา เช่นข้าวเป็นต้น ข้าวเหลือง ข้าวเขียว ข้าวลิสง ข้าวอะไรต่ออะไรต่างๆ นี้ เวลานี้มีความต้องการอยู่มาก แต่ประเทศไทยจะด้วยเหตุผลประการใดก็ไม่ทราบ ไม่มีตัวพอที่จะขายเขา กลับมีข้าวขายอยู่มาก และก็ต้องประสบกับปัญหายุ่งยากต่างๆ เพราะฉะนั้นผมก็นึกว่า สิ่งสำคัญของเรานั้นก็จำเป็นที่จะต้องศึกษาหาทางและต้องร่วมกันหลายหน่วยหลายทางด้วยกันที่จะสนองความต้องการ หรือสนองการเรียกร้องของตลาดภายนอก ไม่ใช่ไปผลิตสิ่งที่เขาไม่ต้องการ นี่ผมนึกว่าเป็นหลักการสำคัญซึ่งรัฐบาลก็ตระหนักอยู่แล้ว แต่ว่าการที่จะชักจูงหรือจูงใจให้ผู้ผลิตซึ่งเป็นชาวนา ชาวไร่ ชาวนานโยนนั้น ก็กระทำได้ไม่มากนัก คืออย่างที่ว่าพูดง่ายแต่ทำยาก เพราะฉะนั้นเราก็จำเป็นจะต้องใช้ความพยายาม นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ซึ่งที่จริงก็อาจจะได้เริ่มมาแล้วก็ได้ ต้องพยายามหาทางที่จะผลิตสินค้าที่เขาต้องการ และอาจจะลดสินค้าที่เขาต้องการน้อยหรือเขาไม่ต้องการให้ลดลงมา นี่ก็เป็นเรื่องซึ่งเราจะต้องกระทำและทางรัฐบาลก็กำลังพิจารณาอยู่อย่างขมุกขมัวประการที่ ๒ เรื่องการเดินเรือนั้นเป็นสิ่งสำคัญสำหรับชาติ อย่างที่ท่านสมาชิกผู้มั่งเกียรติดู

กล่าวแล้ว คือในปัจจุบันนี้เราต้องเสียเงินเสียทอง เสียเงินตราต่างประเทศเป็นจำนวนถึงนับพัน ๆ ล้าน เท่าที่สามารถจะสังเกตได้ประมาณ ๖,๐๐๐ ล้านบาทต่อปี เพื่อใช้จ่ายเป็นค่าระวางบรรทุกสินค้าออกและสินค้าเข้าของไทย การสูญเสียเช่นนี้เป็นการทำงานให้ประเทศไทยต้องเสียดุลการค้าอย่างมากมาย ถ้าหากว่าประเทศไทยสามารถที่จะแก้ดุลการค้าโดยมีเรื่องของตนเองชนสินค้าของเราเอง ทั้งสินค้าเข้าประเทศและสินค้าออกนอกประเทศแล้ว ก็อาจจะสามารถประหยัดค่าใช้จ่ายหรือเงินตราต่างประเทศนั้นได้ ซึ่งเวลานี้ทางรัฐบาลก็ได้พิจารณาอยู่เหมือนกัน ได้เริ่มดำเนินการไปแล้ว แต่ก็ดำเนินการยังไม่รวดเร็วพอเพราะว่าการที่จะสร้างพาณิชย์นาวีขึ้นมาั้นไม่ใช่ทำได้ในระยะเวลาสั้น ต้องการทั้งเงินทอง ต้องการทั้งผู้ชำนาญ ต้องการทั้งผู้รู้เรื่องในทางเทคนิค รู้เรื่องในทางตลาดในทางหาระวาง ในการแข่งขันกับชมรมการเดินเรือ ซึ่งเขาได้ตั้งมาเป็นเวลาหลายสิบหลายร้อยปี แล้วเขามีทุนมีรอนมากกว่าเรามากนัก แต่อย่างไรก็ดีเราก็จำเป็นที่จะต้องกระทำ แล้วถ้าเรากระทำได้สำเร็จ ๖,๐๐๐ ล้านบาทนี้ ไม่ใช่เป็นจำนวนน้อย เป็นจำนวนที่เกือบครึ่งหนึ่งของการเสียเปรียบดุลการค้าของประเทศไทย ถ้าหากว่าเราแก้ปัญหานี้ได้ โดยแบ่งให้เรือไทยสามารถขนสินค้าได้ แม้แต่เพียงบางส่วน ก็ยังนับว่าเป็นการประหยัดได้อย่างมาก นี้ผมก็ได้ตอบไป ๒ ข้อแล้ว ที่นี้ข้ออื่น ๆ ผมก็จำไม่ค่อยได้ ท่านสมาชิก ข้อไหนครับ

นายเผด็จ จิราภรณ์ : เราจะขายแบบ P.L.480 ได้หรือไม่

พันเอก ถนัด คอมันตร์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ) : คือการที่ประเทศไทยจะไปทำการขายผ่อนเช่นนี้ ทางเจ้าหน้าที่ทางการเงินของรัฐเขาไม่ค่อยจะเห็นด้วย โดยเฉพาะธนาคารชาติเขาก็ไม่เห็นด้วย กระทรวงการคลังก็ไม่เห็นด้วย และยิ่งไปกว่านั้น การที่จะขายผ่อนนั้น ผมก็เชื่อแน่ว่า ประเทศไทยไม่สามารถที่จะรอการชำระเงินได้ เพราะว่าการเงิน ต้องการผลของการขายสินค้าของเราอย่างรีบด่วน เพื่อมาใช้ในการพัฒนาประเทศ สิ่งที่น่าอนก็คือเราไม่สามารถจะรอ ๓๐ ปีได้อย่างที่ญี่ปุ่นเขาขายข้าวให้แก่อินโดนีเซีย นี้เราไม่สามารถจะทำได้ แม้แต่ ๑๐ ปี เราก็อำไม่ได้ เพียงปีเดียวธนาคารชาติก็ไม่เอา กระทรวงการคลังก็ไม่เอา ส่วนการที่จะทำการแลกเปลี่ยนสินค้านั้นก็ทำได้ยาก เราเคยทำกันมาแล้วใน

LIART

สมัยภายหลังสงครามที่เรียกว่าบาร์เตอร์ เทรด (barter trade) เราทำกับญี่ปุ่น แต่ก็ไม่ใช่ที่พอใจ ไม่เป็นที่พอใจจนกระทั่งล้มเลิกแล้ว ในที่สุดในระยะเวลานับตั้งแต่สงครามได้เสร็จสิ้น มาเราก็ใช้วิธีขายเรียกว่าเชนจ์ แครรี่ (change carry) โดยปกติคือเราไม่สนใจที่จะแลกเปลี่ยน แต่เวลานี้ก็เริ่มพิจารณาบ้างแล้วเท่าที่ผมทราบจากกระทรวงเศรษฐกิจ นี่ก็เป็นเรื่องกระทรวงเศรษฐกิจทั้งสิ้น ผมก็ไม่อยากจะเข้าไปก้าวก่ายมากนัก หรือไม่อยากจะเข้าไปก้าวก่ายเลยทีเดียว ในกรณีการแลกเปลี่ยนสินค้า คือการติดต่อทางการค้ากับอินเดียนั้น ก็เริ่มจะมีการที่เรียกว่าซื้อขายแลกเปลี่ยนกัน แต่ไม่ใช่แลกเปลี่ยนโดยตรงกล่าวคือไม่ได้ส่งข้าวไปเท่านั้นแล้วซื้อของเท่านั้น แลกเปลี่ยนกันโดยชำระบัญชีการซื้อ เช่นเขาซื้อข้าวเรา ๑ แสนตันเขาหวังให้เราซื้อสินค้าจากเขา จะเป็นสินค้าสิ่งทอที่ดี หรือจะเป็นเครื่องเหล็กโรงรถไฟก็ดีหรืออะไรก็ตาม ให้ได้จำนวนที่ใกล้เคียงกัน เพราะฉะนั้นการค้าแบบนี้เรียกว่ากึ่งบาร์เตอร์ เทรด (barter trade) หรือเสียหนึ่งของบาร์เตอร์ เทรด (barter trade) ก็เริ่มจะกระทำกันมาบ้างแล้ว แต่ว่าเราก็ไม่สามารถที่จะทำได้อย่างกว้าง ด้วยเหตุผลสำคัญซึ่งท่านทั้งหลายคงทราบดีแล้ว กล่าวคือรัฐไม่ได้เป็นผู้ทำการค้า ในประเทศไทยไม่ใช่รัฐเป็นผู้ซื้อขายอาจจะมีเพียงบางส่วน บางหน่วยของรัฐ เช่นองค์การรถไฟเป็นต้น เขาอาจจะต้องการสิ่งของแต่ทำไม่ได้ยากมาก ไม่เหมือนกับประเทศที่เขาใช้ระบอบสังคมนิยม ซึ่งเขาทำการค้าโดยรัฐ เพราะฉะนั้นการค้าที่เรียกว่า บาร์เตอร์ เทรด (barter trade) นี้จึงทำได้ยาก ข้อต่อไปครับ

นายแพทย์ จิราภรณ์ : เรื่องการค้ากับเงินแดง

พันเอก ถนัด คอมันตร์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ) : เรื่องการค้ากับเงินแดงนี้ก็มีการถกเถียงกันอย่างกว้าง แต่โดยมากการถกเถียงก็พูดกันอย่างลอยๆ จะค้าไม่ค้า แต่ถ้าลองซักถามให้ลึกซึ้งไปว่าจะค้าได้หรือไม่ได้ จะค้าอะไร ใครเป็นผู้ค้า ผู้ที่มักจะพูดเรื่องค้าขายกับเงินแดงก็มักจะตอบไม่ได้ เพราะไม่รู้ สิ่งที่เราจำเป็นต้องรู้

ประการแรกก็คือว่า ถ้าหากว่าเราจะค้ากับเงินแดง เงินแดงจะค้ากับเราหรือไม่ ในข้อนี้ก็ยังไม่เห็นผู้ใดที่สามารถจะตอบได้

LIRT

ประการที่ ๒ ถ้าเราค้าจะค้าอะไร เรามีอะไรที่จะขายเขา เขาจะซื้ออะไรจากเราก็ไม่มีใครทราบ

ประการที่ ๓ ถ้าจะค้า จะค้าด้วยวิธีใด จะให้รัฐเป็นผู้ค้าเช่นนั้นหรือ ซึ่งในกรณีประเทศไทยก็ทำได้ยากมาก เพราะอย่างที่ได้เรียนไว้แล้ว ประเทศไทยไม่ได้ทำการค้า แต่ที่รัฐจีนปักกิ่ง จีนบนผืนแผ่นดินใหญ่นั้นเป็นผู้ทำการค้า เพราะฉะนั้นถ้าสมมติว่าจะค้า ใครจะเป็นผู้ค้าจะให้พ่อค้ากับรัฐจีนหรือจะให้รัฐต่อรัฐค้ากัน นี่ก็เป็นคำถามซึ่งยังไม่มีผู้ใดสามารถตอบได้แต่อย่างไรก็ดีกระทรวงการต่างประเทศก็ได้ตั้งหน่วยงานขึ้นเพื่อวิจัยศึกษาโดยเฉพาะ เพื่อศึกษาการค้าซึ่งเงินแดงกระทำกับประเทศต่างๆ จะเป็นในเอเชียก็ดี เช่น ฮองกง หรือญี่ปุ่น ประเทศในยุโรป เช่น เยอรมัน ตะวันตก ออสเตรเลีย แคนาดา หรือประเทศในลาตินอเมริกา ก็ดี เรากำลังศึกษาดูว่า เขาค้ากันอย่างไร ได้ผลเป็นอย่างไร ใครพอใจ ใครไม่พอใจ แล้วถ้าหากว่าจะค้าจะทำอย่างไร สำหรับในเมืองไทยเวลานี้ก็ได้ตั้งหน่วยงานขึ้น ทำการศึกษาค้นคว้าวิจัย เพื่อจะเป็นข้อสนับสนุนในการที่รัฐบาลจะพิจารณาต่อไป เพราะเหตุว่าเรื่องการค้ากับเงินแดงนี้มีสองประเด็นครับ ประเด็นแรกคือว่ารัฐบาลจะมีนโยบายที่จะค้าหรือไม่ค้า เรื่องนี้เป็นเรื่องที่รัฐบาลจะต้องวินิจฉัยกัน ไม่ใช่กระทรวงการต่างประเทศหรือไม่ใช่กระทรวง ทบวง กรม ใดทั้งสิ้น จะต้องเป็นคณะรัฐมนตรี จะต้องเป็นรัฐบาลที่จะตัดสินใจ

๑. ในหลักการจะค้าหรือไม่ค้า และถ้าค้าก็ต้องพิจารณาต่อไป ถ้าไม่ค้าก็ไม่มีปัญหาที่พบไป ก็เป็นเหมือนอย่างเวลานี้แต่ถ้าจะค้า ถ้าจะกำหนดนโยบายว่าประเทศไทยควรจะค้ากับเงินแดง จะค้าอย่างไร เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องของรายละเอียดในทางเทคนิคในทางวิชาการ ซึ่งหน่วยงานต่างๆ คือกระทรวง ทบวง กรม ต่างๆ กำลังศึกษา โดยเฉพาะที่กระทรวงการต่างประเทศ นี่แหละครับก็เป็นเรื่องของการค้า ซึ่งเป็นการที่จะตอบได้ยาก แล้วเวลานี้ก็ยังไม่ถึงเวลาที่จะตอบและโดยเฉพาะตัวผมเองไม่สามารถจะตอบได้ว่าควรหรือไม่ควรจะค้า และถึงแม้ว่าถ้าตอบได้ก็ไม่ควรตอบ เพราะเป็นเรื่องของรัฐบาลที่จะวินิจฉัยว่าจะค้าหรือไม่ค้า ซึ่งในขณะนี้รัฐบาลยังไม่ได้พิจารณา แล้วยังไม่พร้อมที่จะพิจารณา ส่วนจะพิจารณาเมื่อไรนั้นก็เป็นเรื่องของท่านนายกรัฐมนตรีจะเป็นผู้พิจารณา

LIRT

นายเผด็จ จิราภรณ์ : เรื่อง ๕๐,๐๐๐ ตัน

พันเอก ถนัด คอมันตร์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ) : เรื่อง ๕๐,๐๐๐ ตันนั้นทางกระทรวงเศรษฐกิจได้เริ่มเจรจาไปแล้วโดยมติของรัฐบาลของคณะรัฐมนตรี แต่เวลานี้เท่าที่ทราบก็ยังไม่ปรากฏผลครับ คือหมายความว่ายังไม่สามารถที่จะทำการตกลงกันได้ ในเรื่องนี้ผลก็น่าคิดว่าทางที่ดีที่สุดคือท่านสมาชิกผู้มีเกียรติถามกระทรวงเศรษฐกิจถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจโดยตรงรู้สึกว่าจะเหมาะสมมาก

นายเผด็จ จิราภรณ์ : ข้าพเจ้าขอซักถามเป็นครั้งที่ ๒ ดังนี้ คำถามคำตอบคำ ซักเท่าที่พูดมานั้นเป็นเรื่องการที่เราจะแก้ปัญหาภายในของเราแล้วไปเกี่ยวกับภายนอก ที่นี้ในการที่จะแก้ปัญหาการค้าระหว่างประเทศนี้ไม่ใช่มีปัญหาเฉพาะประเทศไทยเรา แม้ระหว่างประเทศอื่น ๆ ก็มีปัญหาเช่นเดียวกัน อันนี้ก็ใครจะเรียนถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวข้องอยู่ในองค์การสหประชาชาติ ซึ่งในองค์การสหประชาชาติ นั้นมีองค์การที่เกี่ยวข้องอยู่หลายองค์การรวมทั้งชมรมหรือพวกชำนาญพิเศษด้วย ในทางเศรษฐกิจนี้ องค์การสหประชาชาตินอกจากต้องการความสงบสุขในการที่จะใช้กำลังกันแล้ว ก็ยอมปรารถนาที่จะส่งเสริมการเศรษฐกิจการค้านี้ให้เป็นไปโดยเรียบร้อยด้วย เพราะเศรษฐกิจการค้านี้เป็นมูลเหตุสงครามมา ๒ ครั้งแล้ว แม้ภายนอกจะว่าด้วยเหตุอื่นก็ตาม แต่ที่แท้จริงแล้วเนื่องจากการเศรษฐกิจ ไม่ใช่เป็นสงครามซึ่งนางเหมือนอย่างสมัยโบราณแล้ว เป็นสงครามซึ่งการค้าอันเกี่ยวข้องกับกระทรวงการต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับองค์การสหประชาชาติ การผลิตในประเทศไทยเราจะมีมากน้อยอย่างไร จะควรส่งเสริมอะไร งดอะไร นั่นก็อีกปัญหาหนึ่ง จะได้ซักต่อไป แต่อยากจะซักประการแรกก็คือว่าในองค์การสหประชาชาตินี้มีองค์การอาหารและเกษตร เอฟ.เอ.โอ. (F.A.O.) ส่งเสริมการเกษตรจนผลิตล้นตลาด แต่ล้นตลาดนี้ไม่ใช่ว่าพอความต้องการของโลกนะ ประเทศที่อดอยากไม่มีกินก็มี ประเทศที่เหลือไม่รู้จะขายไปไหนก็มี ประเทศที่เหลือจะขายไปยังประเทศที่ยากจน ๆ ก็ไม่มีเงินจะซื้อ ก็อยากจะเรียนถามว่าท่านเกี่ยวข้องอยู่องค์การสหประชาชาติ องค์การอาหารและเกษตรที่ส่งเสริมผลิตนี้มีบทบาทหรือจะแก้ไขการผลิตของโลกนี้ให้มีส่วนสัมพันธ์กันได้หรือไม่อย่างไร อันนี้ท่านมีแนวคิดหรือไม่อย่างไร

LIRT

ในเรื่องเหล่านี้ แล้วในสหประชาชาติก็เช่นเดียวกัน มีชมรมชำนาญพิเศษอันหนึ่ง คือว่าด้วยข้อตกลงทั่วไปว่าด้วยพิภคัตตราศุลกากรและการค้าที่จะมีการตกลงในสมาชิกของสหประชาชาติในการที่จะกำหนดเกี่ยวกับเรื่องภาษีอากรการเข้าการออกในเรื่องสินค้าในเรื่องการแข่งขันการค้า ในการตัดปัญหาข้อขัดข้องในเรื่องการค้าต่าง ๆ เหล่านี้ ท่านรัฐมนตรีสนใจหรือว่าได้มีข้อทราบหรือข้อรายละเอียดในเรื่องนี้ประการใด เพราะปัญหานี้เป็นปัญหาระดับโลกแล้ว ส่วนในเมืองไทยเราจะแก้ไขอย่างไรเพื่อตามโลกเขาไป นั่นอีกปัญหาหนึ่ง ประการที่ ๒ ในข้อนี้ก็เกี่ยวกับปัญหาการผลิตภายใน อันนี้สภาเศรษฐกิจแห่งชาติมีหน้าที่โดยตรง ข้าพเจ้าเคยไปประชุมอนุกรรมการเรื่องการผลิตพอ การค้าพอ ประทานโทษ โดยมีคุณไอศถ โกสินซึ่งเป็นกรรมการส่งเสริมสินค้าขาออกอยู่ด้วย และเกี่ยวข้องอยู่ในวงการค้าการเศรษฐกิจอยู่ด้วย ก็เสนอแนะในการประชุมนั้นให้จำกัดการผลิตและควบคุมการผลิตว่าที่ใดควรจะผลิตพอที่ใดไม่ควรผลิตพอ พอควรจะเป็นจำนวนเท่าไร โดยดูความต้องการของตลาด นอกจากนั้นยังเสนอแนะสภาเศรษฐกิจและรัฐบาลในการที่จะตั้งมาร์เก็ตติ้ง บอร์ด (marketing board) คือสภาการค้า รวมทั้งการควบคุมโรงอัดปอต่าง ๆ เพราะปอที่จะปลอมปนต่าง ๆ เริ่มตั้งแต่โรงอัดปอเป็นต้นไป ๑. คุมการผลิต ๒. โรงอัดปอ ๓. ตั้งสภาตลาด สภาตลาดนี้ก็รวมถึงสินค้าอื่น ๆ ด้วย ก็ควรจะทำ อันนี้ก็อยากจะเรียนถามท่านรัฐมนตรีว่าท่านรัฐมนตรีทราบหรือไม่ และเห็นมีความจำเป็นหรือไม่ที่จะตั้งมาร์เก็ตติ้งบอร์ด (marketing board) คือสภาตลาด เพราะว่าประเทศอื่น ๆ เขาทำได้ผล ในเมืองไทยเราแม้จะมีกรรมการส่งเสริมสินค้าออกก็ดีทำอะไรก็ดีนั้น ทำอยู่ในวงของข้าราชการ แต่ถ้าเป็นสภาขึ้นมาแล้วเราสามารถเอาผู้ที่มีความรอบรู้ในวงการค้า การเศรษฐกิจ คนนอกเข้ามาร่วมให้ความคิดเห็นด้วย จะได้เกิดการประสานงานกันระหว่างผู้ค้าและรัฐบาล อันนี้ขอเรียนถามเพิ่มเติม

พันเอก ถนัด คอมันตร์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ) : ในส่วนที่เกี่ยวกับคำถามประการแรกคือเรื่ององค์การสหประชาชาติหรือองค์การระหว่างประเทศที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้ถามมานี้ ขอเรียนว่าการพิจารณาหรือการอภิปรายในองค์การสห-

LIART

ประชาชาติหรือในองค์การระหว่างประเทศเกี่ยวกับเรื่องเศรษฐกิจเรื่องการค้านั้น โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับเศรษฐกิจนั้นเป็นเรื่องหลักการใหญ่ ๆ ไม่ค่อยจะมีปัญหาเฉพาะหน้า ไม่ค่อยจะมีสินค้าเป็นประเภท ๆ ไป เช่นยางหรือดีบุกอะไรก็ตาม โดยมากมักจะพูดกันในหลักการทั่วไป เช่นในคณะกรรมการ ๒ ของสมัชชาสหประชาชาติ ทุกปีก็มีการประชุมใหญ่ซึ่งจะเริ่มในราวเดือนกันยายน และก็ประชุมกันไปเป็นเวลาประมาณ ๓ เดือน ในปีนี้ก็จะมีการประชุมกันอีก แต่ว่าจะไปหวังการอภิปรายในองค์การสหประชาชาติหรือในองค์การระหว่างประเทศอื่นใดให้ปรากฏผลนั้นเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก นอกจากคณะกรรมการ ๒ ของสมัชชาองค์การสหประชาชาติแล้วก็ยังมีหน่วยงานที่เรียกว่าคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งคณะมนตรีนี้ก็อีกแหละ ก็เป็นเรื่องของหลักการ โดยมากมักจะพูดกันถึง พรินซิเพิล (principle) ถึงวัตถุประสงค์อย่างกว้าง ๆ แต่ไม่เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติ นอกจากหน่วยงานทั้งสองก็ยังมีหน่วยงานขึ้นมาใหม่ ซึ่งได้ตั้งขึ้นประมาณ ๒ - ๓ ปีที่ล่วงมาแล้วเรียกว่า องค์กร (UNCTAD) คือยูไนเต็ท เนชันส์ คอนเฟอเรนส์ ออนเทรด แอนด์ ดีเวลลอปเม้นท์ (United Nations Conference on Trade and Development) หรือที่เรียกว่าการประชุมเกี่ยวกับการค้าและพัฒนาของสหประชาชาติซึ่งเราก็เป็นสมาชิกอยู่เหมือนกัน การประชุมดังกล่าวนี้ก็เป็นเรื่องของการต่อสู้กันระหว่างสองฝ่าย คือฝ่ายที่มีและฝ่ายที่ไม่มี เดอะ แฮฟส์ แอนด์ เดอะ แฮฟส์ นอท (the haves and the haves not) ก็มีการต่อสู้กันอยู่มาก ฝ่ายที่ไม่มีก็พยายามขอร้องให้ฝ่ายที่มีเห็นอกเห็นใจลดภาษีอากรเพื่อจะให้ประเทศที่กำลังพัฒนาสามารถที่จะส่งสินค้าออกไปขายในประเทศต่าง ๆ ได้อย่างง่ายได้สะดวกยิ่งขึ้น แต่ว่าผลในทางปฏิบัติก็ไม่ค่อยจะมี เพราะว่าประเทศที่ก้าวหน้าในทางเศรษฐกิจหรือทางอุตสาหกรรมมักจะรวมกลุ่มรวมก้อนกัน ไม่ยอมลดหย่อนผ่อนผันให้แก่ประเทศที่กำลังพัฒนา ต้องมีการต่อสู้กันอย่างมากมาย ประเทศไทยก็รวมอยู่ในกลุ่มที่เรียกว่ากลุ่ม ๗๗ ประเทศซึ่งโดยมากเป็นประเทศที่กำลังพัฒนาทั้งนั้นประเทศยากจน ประเทศที่ต้องการพึ่งรายได้จากการขายสินค้า ซึ่งเรียกว่าโภคภัณฑ์ขั้นประถม เพื่อมาใช้ในการพัฒนาของตน ฝ่ายที่มีก็ไม่ค่อยจะยินยอม ไม่ยอมลดราคาราคาให้แก่ประเทศที่กำลังพัฒนา มีบางประเทศซึ่งได้เริ่มที่จะลดหย่อนให้บ้างแล้ว เช่นออสเตรเลีย เป็นต้น ก็ได้ประกาศว่าสินค้าที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ในทางหัตถกรรมจากประเทศที่กำลังพัฒนา

หรือสินค้าที่เรียกว่าเป็นโภคภัณฑ์ขึ้นประมออาจจะส่งเข้าไปในออสเตรเลียไปขายในประเทศออสเตรเลียได้โดยไม่เสียภาษีหรือเสียภาษีในอัตราต่ำ นี่ก็เป็นเรื่องของการลดหย่อน นอกจากนี้เมื่อวานนี้เองทูตสหรัฐ ฯ ก็ได้ไปแถลงในที่ประชุมที่กำลังมีกันอยู่ในประเทศไทย ที่เรียกว่าอเมริกัน แมเนจเม้นท์ แอสโซซิเอชัน (American Management Association) ได้แถลงว่าสหรัฐ ฯ ก็กำลังจะดำเนินวิธีการนี้ คือพยายามที่จะลดหย่อนภาษีศุลกากรให้แก่ประเทศที่กำลังพัฒนา แต่ว่าจะทำเมื่อไร จะทำอย่างไรก็ไม่มีใครทราบ เป็นแต่เพียงให้ยาหอมไว้ ให้เป็นความหวังว่าในอนาคตประเทศที่กำลังพัฒนาอาจได้รับประโยชน์ในการลดหย่อนภาษีได้บ้าง โดยสรุปแล้วก็จะเห็นได้ว่าการที่จะหวังจากองค์การสหประชาชาติหรือองค์การระหว่างประเทศให้มาช่วยแก้ปัญหาค่าของแต่ละประเทศ ไม่ใช่แต่เฉพาะประเทศเท่านั้น เป็นการหวังที่ไม่ค่อยจะแน่นอนนัก หวังได้ไม่มากนักหรืออาจจะหวังไม่ได้เลย อาจจะหวังได้ในทางหลักการหรืออาจจะหวังได้ในระยะยาว แต่ในระยะสั้นเฉพาะหน้านั้นหวังได้ยาก นี่ก็เป็นการสรุปข้อ ๒. เกี่ยวกับคำถามของสมาชิกผู้มีเกียรติเรื่องมาร์เก็ตติ้ง บอร์ด (marketing board) นั้นในเรื่องนี้ผมเองก็ได้เสนอในที่ประชุมในระดับนโยบายมี ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี มีรัฐมนตรีเศรษฐกิจ มีรองนายกรัฐมนตรีอะไรต่าง ๆ ก็ได้เสนอว่าปัญหาของการค้าของไทยเวลานี้ ดังที่ท่านสมาชิกได้กล่าวแล้ว ก็รู้กันว่าได้มีการแก่งแย่งกันในทางที่ไม่เป็นธรรม เป็นการตัดอกกันตัดศรัทธา เป็นการกระทำซึ่งในที่สุดผลเสียจะไม่ได้ตกอยู่แก่ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ตกอยู่แก่ส่วนรวม แต่ที่เป็นเช่นนั้นก็เป็นเรื่องของระบอบการปกครองของเรา ซึ่งเป็นการปกครองแบบเสรี เราจะไปบังคับให้พ่อค้าอยู่ภายใต้วงการของหน่วยราชการได้นั้นก็กระทำได้ยาก เพราะไม่มีกฎหมายไม่มีอำนาจในทางกฎหมายที่จะไปบังคับเขา ก็ได้พยายามตั้งเรียกว่ากลุ่มข้าวโพดบ้าง กลุ่มแป้งมันสำปะหลังบ้าง กลุ่มข้าวบ้างอะไรต่ออะไรต่าง ๆ ซึ่งบางทีก็ได้ผลดีแต่ส่วนมากได้ผลยังไม่เป็นที่พอใจ เพราะว่าสมาชิกของกลุ่มเหล่านั้นไม่มีระเบียบวินัย ไม่ยอมผูกพันผูกมัดตัวเอง ไม่เคารพต่อคำมั่นที่ตนได้ให้ไว้ หรือไม่ยอมปฏิบัติตามนโยบายของทางราชการ แต่อย่างไรก็ดีในวันข้างหน้า ในอนาคตที่ใกล้ที่สุดที่จะพึงกระทำได้ ประเทศไทยจำเป็นต้องมีบอร์ด (board) เช่นเดียวกับประเทศอื่น ๆ เขามี เช่นในออสเตรเลียก็มี วีทบอร์ด (wheat board) มี วูล บอร์ด (wool board) คือเป็นองค์การที่ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่

ทั้งที่เป็นข้าราชการและเป็นผู้ผลิตเป็นพ่อค้า ซึ่งเป็นวิธีที่ถูกต้อง และทางกระทรวงเศรษฐกิจก็เห็นชอบด้วย แล้วเวลานี้ก็เชื่อว่าคงพิจารณากันเพื่อจะจัดตั้งการประชุมดังกล่าวนี้ เวลานี้ที่จริงในประเทศไทยเราก็มีองค์การคล้าย ๆ กับบอร์ด (board) แต่ที่ไม่มีอำนาจในทางกฎหมาย เช่นเดียวกับมาร์เก็ตติ้ง บอร์ด (marketing board) ในประเทศต่าง ๆ ก็คือองค์การส่งเสริมสินค้าขาออก แต่องค์การนี้ไม่มีอำนาจไม่สามารถจะไปบังคับใครได้ เพราะฉะนั้นก็ได้แต่พูดจាកันได้เสนอข้อคิดเห็นกันในองค์การนี้ ในองค์การส่งเสริมสินค้าขาออกนั้นก็มีส่วนที่เป็นข้าราชการฝ่ายรัฐบาลและมีพ่อค้าอยู่เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะสมาชิกของสหกรณ์ค้าก็ได้พยายามที่จะปรึกษาหารือกัน แต่ว่ากระผมขอเรียนย้ำว่าไม่มีอำนาจในทางกฎหมายที่จะไปบังคับเหมือนอย่างกับบอร์ด (board) ของประเทศต่าง ๆ ซึ่งเขาสามารถบังคับกันได้ ถ้าสมาชิกของบอร์ด (board) ไม่ปฏิบัติตาม เขามีการลงโทษ เพราะฉะนั้นในอนาคตกาลวิวัฒนาการในเรื่องการค้ากับต่างประเทศ ก็คงจะต้องมุ่งไปในลักษณะที่ว่ามีองค์การซึ่งประกอบไปด้วยทั้งเจ้าหน้าที่และผู้ผลิตและผู้ขาย ซึ่งจะต้องมีการกำหนดระเบียบข้อบังคับ ต้องมีวินัยและสามารถที่จะมีตัวบทกฎหมายที่จะใช้บังคับได้ สำหรับในข้อสุดท้ายที่ท่านสมาชิกถามเกี่ยวกับว่าเมื่อสหรัฐฯ ได้ละเมิดข้อตกลงในเรื่องยาง กล่าวคือได้ลดด้วยการขายยางเป็นจำนวนมากหลายพันตันจากราคาที่ได้ตกลงกันไว้ คือจาก ๒๐ เซ็นต์มาเหลือ ๑๗ เซ็นต์ ทำไม่จึงไม่ใช้บทลงโทษ ทำไม่จึงไม่แซงก์ชัน (sanction) ก็ขอเรียนตอบได้อย่างสั้น ๆ ว่าสหรัฐฯ ไม่ได้เป็นสมาชิกของรับเบอร์ส คันทรี กรุ๊ป (Rubber's Country Group) คือองค์การยางระหว่างประเทศ เพราะฉะนั้นก็ไม่มีทางที่จะไปบังคับเขาได้ ไม่มีทางที่จะไปแซงก์ชัน (sanction) เขา และเขาก็ไม่ยอมที่จะเข้าเป็นสมาชิกขององค์การยางระหว่างประเทศด้วย

นายเผด็จ จิราภรณ์ : ข้าพเจ้าขอซักครั้งที่ ๓ ดังต่อไปนี้ ประการแรกวิธีค้าขาย ถ้าหากเป็นการสมควรหรือเป็นประโยชน์กับเงินบนผืนแผ่นดินใหญ่ วิธีการค้าขายนะข้าพเจ้าเข้าใจว่าคงใช้ได้เช่นเดียวกันที่เราค้าขายกับประเทศยุโรปตะวันออกในขณะนี้ ทำกันในรูปไหนก็ทำในรูปนั้น แต่ข้าพเจ้าก็เชื่ออย่างท่านว่า ว่าไม่แน่ใจนักว่าเงินแดงนี้จะยินดีทำการค้ากับเราหรือไม่ อันนี้ข้าพเจ้าก็เข้าใจเช่นนั้นเหมือนกัน เพราะฉะนั้นในข้อนี้ขอให้ผ่านไป ที่นี้

อยากจะเรียนซักถามเพิ่มเติมซึ่งความจริงก็ตกค้างมาจากคราวที่แล้วที่เพื่อประเทศไทยจะแสดงปฏิกิริยาอะไรที่จะให้เห็นว่าประเทศไทยเราไม่ได้อยู่เป็นเบี้ยล่างของสหรัฐอเมริกา จากผลของการปฏิบัติซึ่งยังไม่เป็นที่พอใจเรานักนั้น ที่รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศได้แถลงต่อหนังสือพิมพ์นั้นเป็นความจริงอย่างไร และได้ดำเนินการไปแล้วอย่างไร เกี่ยวกับพวกสินค้าพีเอ็กซ์ (PX) กิติ หรือว่าให้ทหารอเมริกันในประเทศไทยซื้อเครื่องบริโภคจากอาหารในประเทศไทยเป็นต้น ในเรื่องนี้มีเป็นประการใด ขอทราบ ประการต่อไปได้มีคนพูดกันว่าการเป็นสมาชิกองค์การสหประชาชาตินี้ เราต้องเสียเงินค่าบำรุงอีกในเมื่อเราต้องเสียเงินค่าบำรุงเป็นเงินตราต่างประเทศ เราก็ขาดแคลนเราก็ขาดดุลนี้ น่าจะชำระเป็นสินค้า เช่นข้าวนี้เป็นค่าบำรุงให้สหประชาชาติ แล้วสหประชาชาติก็มีหน้าที่ที่จะไปจัดสรรให้ประเทศที่ขาดแคลนอย่างไร โดยองค์การต่าง ๆ นั้น อย่างนี้ท่านมีความเห็นประการใด ข้อต่อไป เรื่องการปลอมปนสินค้านี้ มันก็ข้อบกพร่องเบื้องต้นอยู่ที่พ่อค้า แต่เราก็ไม่ได้ควบคุม แต่ถ้าข้อบกพร่องเป็นของข้าราชการเล่า รัฐบาลได้ดำเนินการอย่างไร เช่นข้อเท็จจริงที่ปรากฏ ผลิตภัณฑ์มันสำปะหลังที่ส่งไปแล้วปรากฏเป็นสินค้าที่ปลอม ทางมาตรฐานสินค้าเศรษฐกิจว่าเป็นการตรวจสอบสินค้าเซอร์เว (survey) โดยเอกชน แต่ผู้แทนชลบุรีบอกว่าเป็นการตรวจสอบสินค้าของมาตรฐานสินค้า ในกรณีอย่างนี้เป็นหน้าที่ของรัฐบาลที่จะจัดการให้เด็ดขาด ถ้าปรากฏว่าสินค้าที่ปลอมแปลงนั้นผ่านไปจากการตรวจตราหรือเซอร์เว (survey) ของข้าราชการโดยตรง อย่างนี้ในฐานะที่ท่านร่วมรับผิดชอบอยู่ร่วมกันในเรื่องนี้ ท่านจะดำเนินการอย่างไรหรือไม่ ถ้าข้อเท็จจริงเป็นอย่างที่ว่านี้ ในขณะนี้ได้มีการประชุมอย่างที่ท่านรัฐมนตรีว่าซึ่งนักธุรกิจอเมริกันที่มาร่วมประชุมร่วมกับบอร์ด ออฟ อินเวสต์เม้นท์ (Board of Investment) ของเราในการที่จะหาทางต่าง ๆ เหล่านี้ในเรื่องการค้าการขายการลงทุนนี้ อันนี้ประธานโทษ คุณเล็ก วานิชยังกูร สมาชิกวุฒิสภาได้มาฝากให้ข้าพเจ้า โปรดตอบข้อถามอันนี้ด้วยเพราะเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกัน เขาได้พูดกันนักหนาในเรื่องที่ว่ารัฐบาลมีนโยบายในเรื่องแห่งชาติ (nationalize) หรือไม่อย่างไร ก็ปรากฏว่าสมาชิกสภาผู้แทนของเราได้พูดถึงว่าจะรวบรวมกิจการอุตสาหกรรมต่าง ๆ เป็นของรัฐ อ้ายนั่นอ้ายนี้บ้าง น้ำมันบ้างอะไรต่าง ๆ นี้ เป็นข้อก่อดึงกั้วลให้แก่อุตสาหกรรมลงทุนเขา การที่จะมาลงทุนอะไรต่าง ๆ เหล่านี้ มันก็เกี่ยวกับการค้าการเศรษฐกิจซึ่งแยกกัน

ไม่ออก อันนี้ให้เรียนฝากถามด้วยว่า ขอให้รัฐบาลแถลงมาให้ชัดเจนในเรื่องเหล่านี้ ก็ขอเรียนถามท่านรัฐมนตรีในเรื่องนี้ด้วย อีกข้อหนึ่งอยากจะถามเป็นข้อสุดท้าย ก็มีความรับผิดชอบร่วมกัน สัมพันธ์กันในวงการรัฐบาลหรือคณะรัฐมนตรีนี้ รัฐบาลก็สนใจถึงเรื่องการส่งสินค้าออกขายนี้ ถึงจะตั้งคณะกรรมการอะไรต่าง ๆ ซึ่งประสานงานกันระหว่างกระทรวงต่าง ๆ นี้ข้าพเจ้าก็วิตกกังวลในเรื่องการประสานงานนี้เป็นอย่างยิ่ง กระทรวงสำคัญ คือกระทรวงเศรษฐกิจ กับกระทรวงการต่างประเทศ ในการค้าต่างประเทศ ถ้าจะดูประวัติของท่านผู้ได้รับผิดชอบของสองกระทรวงนี้แล้ว รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศแล้ว น่าจะมีความสนิทสนมสัมพันธ์กันอย่างมากเพราะรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจเคยเป็นเอกอัครราชทูตที่อเมริกา แต่ฟังข่าวภายนอกมารู้สึกว่าจะไม่สนิทสนมกันเท่าที่ควร....

ประธานวุฒิสภา : ดูแล้วไม่ค่อยเกี่ยวอะไรกันนักหนา ผมอนุญาตมาชั่วโมงกว่าแล้วเรื่องนี้ เพราะเป็นอำนาจของผม ดูจะมากไปหน่อย ผมก็ทนฟังไปอย่างนั้นเองนะ

นายเผด็จ จิราภรณ์ : ข้าพเจ้าก็ห่วงใยในเรื่องท่านมีการประสานงานร่วมมือกันแบบสนิทแน่นอย่างไร เอาละท่านประธานทั้งนี้ก็เห็นจะพอแค่นี้

พันเอก ถนัด คอมันตร์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ) : ผมขอตอบปัญหาสุดท้ายเป็นประการแรก รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจกับผมนั้นมีความสนิทสนมกันมากพอสมควร เพราะว่าท่านก็เคยสังกัดกระทรวงการต่างประเทศมาก่อน แล้วก็ไม่มีเหตุผลใดที่จะไม่ชอบพอกัน แต่ไม่หมายความว่าเราจะต้องมีความเห็นสอดคล้องกันเสมอเวลาทำงานและโดยเฉพาะมีงานสำคัญจะเป็นปัญหานโยบายหรือปัญหาทางปฏิบัติก็ตาม ก็อาจจะมีบางสิ่งบางอย่างที่ไม่สอดคล้องกันก็ได้ แต่ว่าเมื่อเราับประทานข้าวหม้อเดียวกัน เหตุใดจึงจะไม่สนิทสนมไม่ชอบพอกัน ผมขอเรียนได้ว่า อาทิตย์หน้าท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจก็จะแต่งงานลูกชาย ผมก็จะไปร่วมในงานแต่งงานนั้นด้วยเพื่อแสดงว่าเราชอบพอกันและสนิทสนมกันพอสมควรทีเดียว เพราะว่าร่วมงานเป็นส่วนหนึ่งของรัฐบาล

LIRT

เดียวกันและทั้งสองคน คือทั้งท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจและตัวผมเองก็มุ่งหวังที่จะรับใช้ชาติบ้านเมือง ที่จะรับใช้ประเทศชาติของเราและประชาชนทั้ง ๓๕ ล้านคน เพราะฉะนั้นไม่มีปัญหาใดที่จะทำให้เราแตกแยกกัน เว้นแต่อาจจะมีความเห็นที่ไม่ตรงกันได้ แต่ว่าในเรื่องที่เกี่ยวกับรับใช้ชาติบ้านเมืองแล้ว ไม่มีการแตกแยกกันเด็ดขาด ผมขอให้คำมั่นได้ ในเรื่องที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติถามว่าจะชำระค่าบำรุงองค์การสหประชาชาติเป็นข้าวหรือเป็นสินค้าได้หรือไม่ผมก็ขอตอบได้อย่างง่าย ๆ ว่า ชำระไม่ได้ เพราะเขาไม่รับ เขารับแต่เงินตราเงินตรานั้นก็ส่วนมากก็รับเป็นเงินตราที่สามารถแลกเปลี่ยนได้ หรือที่เรียกกันว่า คอนเวิทธิเบิลเคอร์เรนซี (convertible currency) จะชำระเป็นเงินตราที่แลกเปลี่ยนไม่ได้ก็เป็นส่วนน้อย แต่ไม่มีทางที่จะชำระเป็นข้าวหรือเป็นไม้สักและจะเป็นมันสำปะหลัง ไม่มีทางที่จะทำได้ ข้ออื่น ๆ ผมก็นึกว่าท่านสมาชิกวุฒิสภาคงไม่ติดใจหรอกครับ

ประธานวุฒิสภา : ขอประทานโทษ คือว่าปล่อยเกินชั่วโมง เพราะเห็นกำลังติดพันกันอยู่นาน ๆ จะมีกระทู้ถามสักทีของวุฒิสภา ก็เลยต้องขอประทานโทษ

พลโท บุญเรือน บัวจรรยา : กระผมขอพูดเกี่ยวกับระเบียบการตอบกระทู้สักชนิดหนึ่ง เพราะว่ามันอาจจะมึนต่อไปได้ ถ้าหากไม่ได้วางข้อบังคับไว้ให้ถูก

ประธานวุฒิสภา : ผมว่าไม่ได้เกี่ยวกับระเบียบวาระ

พลโท บุญเรือน บัวจรรยา : ไม่ใช่ครับ นี่เกี่ยวกับเรื่องการตอบกระทู้ครับ คือว่าในระเบียบข้อที่ว่าเมื่อหลังจากที่ได้ตอบกระทู้ไปแล้วให้ถามได้ ๓ คำถาม หรือ ๓ วาระอะไรนี้ แต่ปรากฏว่าท่านผู้ถามกระทู้นี้ในวาระ ๑ ถามได้ ๕ - ๖ คำถาม เช่นนี้มันก็กินเวลามาก ซึ่งกระผมก็เกรงว่ามันจะเสียเวลาแก่สมาชิกที่มานั่งพิจารณาอยู่ ดังจะเห็นได้ว่าวันนี้มีสมาชิกไม่น้อยกว่า ๒๐ ท่าน แล้วที่ลุกขึ้นไป เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าระเบียบอันนี้ยังกำหนดไว้ไม่แน่ชัด กระผมขอให้ทางสภาได้กำหนดระเบียบให้แน่ชัดว่าในวาระ ๑ ที่จะถามนั้น ก็คำถามแน่ ช่วยกรุณากำหนดเสียให้แน่นอนหน่อย

LIART

ประธานวุฒิสภา : คือเรื่องมันเป็นแบบนี้ครับ ผมขอชี้แจงนี้เราทำตามข้อบังคับ ข้อบังคับที่ว่าไว้ว่า กระชู้ ๑ ก็ชักถามได้ ๓ ครั้ง การชักถามนี้เราก็ไม่ได้มีหรือว่าชักถามใน คำถามของครั้งที่ ๑ ก็ช้อ ก็อะไร เพราะฉะนั้นผมก็เลยปล่อยไป ผมก็บอกแล้ว ที่จริงก็เป็น อำนาจของผม ๑ ชั่วโมง ผมจะบอกให้หยุดก็ได้ แต่ว่าในขณะที่เขาถือว่าไว้ว่า ถ้าเกินกว่า ๑ ชั่วโมง ประธานก็อนุมัติได้ เท่านั้นเอง ไม่เป็นไรครับนี้ ผมก็บอกแล้วเมื่อกี้นี้บอกว่าคุณ ขอโทษด้วย

พลโท บุญเรือน บัวจรรยา : กระผมไม่ได้ว่าเช่นนั้น กระผมไม่ได้สงสัยในอำนาจ ของท่านประธาน แต่กระผมเกรงว่าถ้าหากว่าชักถามกันนาน ๆ เช่นนี้แล้ว ถ้าหากสมาชิกถูกไป ๒๐ คน ๓๐ คน นี่ท่านผู้มาฟังนี้จะรู้สึกอย่างไรกับสภา

ประธานวุฒิสภา : นั่นก็เป็นเรื่องลำบากครับ ถึงว่าจะไม่ชักถามท่านจะลุกไป เมื่อไรก็ได้นี้ มันั่งประเดี๋ยวเดียวก็ได้ครับ มันเป็นเรื่องของ เอทิกเกต (etiquette) ของตัวเอง อ้ายนี้ผมก็ชี้แจงไม่ได้ นี่ผมว่าถึงตามข้อบังคับนี้ เพราะข้อบังคับว่าไว้แบบนี้ ถ้าเมื่อว่าอยาก จะแก้ข้อบังคับก็ได้ แต่ข้อบังคับอันนี้มันมีไว้แบบนี้ เพราะฉะนั้นประธานก็ยากเหมือนกันนะ บางเวลา เพราะเห็นติดพันกันอยู่ผมก็ปล่อย ผมก็บอกแล้วว่าถ้า ๑ ชั่วโมงเปรี๊ยะ ผมบอกให้ หยุดมันก็ดูน่าเกลียดเหลือเกิน ก็ปล่อยกันไป เราก็ต้องทนกันไป มันก็ไม่มื่ออะไรครับ เพราะ วันนี้ก็ต่อไปพระราชบัญญัติก็จะผ่าน ๆ กันโดยเร็ว ๆ และวันนี้ก็จะเป็นวันที่ปิดสมัยประชุม ด้วย ก็ต้องปล่อยกันหน่อย

ต่อไปนี้พิจารณาระเบียบวาระที่ ๔ ร่างพระราชบัญญัติสถาบันเทคโนโลยีพระ จอมเกล้า พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมการการศึกษา การสาธารณสุขและการสาธารณสุขการ พิจารณาเสร็จแล้วเป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒

(สำเนา)

ที่ ๑๒๓

วุฒิสภา

๓ มีนาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติ
ปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยบันทึกการประชุมคณะกรรมการ
ธิการสามัญร่างละ ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนลงมติให้ใช้ได้แล้ว และส่งให้คณะกรรมการ
ธิการการศึกษา การสาธารณสุขและการสาธารณสุขการพิจารณา กรรมการคณะนี้ประกอบด้วย

๑. หม่อมหลวงปิ่น มาลากุล	เป็นประธานกรรมการ
๒. พลโท จิตต์ สุนทานนท์	๓. พลตำรวจโท ต่อศักดิ์ ยมนาค
๔. พระธีรณสารวิศวกรกรม	๕. พันเอก พงศ์ เกษะนันท์
๖. หลวงพิณพากย์พิทยาเขต	๗. นายมาลัย หุวานันท์
๘. พลเรือโท สงัด ชลออยู่	๘. นายสุรพงษ์ ตีร์รัตน์
๑๐. พลโท ไสว ดวงมณี	๑๑. นายอินทรี จันทรสติชัย

เลขธิการรัฐสภาได้มอบหมายให้นางสาวบังอร อิมโอชา วิทยากรเอกกองกรรมา-
ธิการ เป็นเลขานุการคณะกรรมการ

บัดนี้ คณะกรรมการได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับเสร็จแล้ว จึง
กราบเรียนมาเพื่อให้โปรดนำเสนอที่ประชุมวุฒิสภาพิจารณาต่อไป.

(ลงชื่อ)

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

ปิ่น มาลากุล

(หม่อมหลวงปิ่น มาลากุล)

ประธานกรรมการสามัญ

สำเนาถูกต้อง

[Handwritten signature]

ทองพิมพ์ พิมพ์

[Handwritten signature] ทาน

บันทึกการประชุมคณะกรรมการสามัญ
 กรรมการการศึกษา การสาธารณสุขและการสาธารณสุขการ
 พิจารณาร่างพระราชบัญญัติสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
 พ.ศ.

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พ.ศ. (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนลงมติให้ใช้ได้แล้ว และส่งให้คณะกรรมการการศึกษา การสาธารณสุขและการสาธารณสุขการพิจารณานั้น บัดนี้ ได้ดำเนินการแล้วปรากฏผลดังนี้

๑. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เลขาธิการรัฐสภาได้มอบหมายให้นางสาวบังอร อิ่มโอชา วิทยากรเอก กองกรรมาธิการ เป็นเลขานุการคณะกรรมการ

๒. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มอบหมายให้ชี้แจงแสดงความคิดเห็น คือ นายไพบุลย์ สังข์พฤษ์ ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคธนบุรี นายทริส สุตะบุตร อาจารย์เอกวิทยาลัยเทคนิคธนบุรี

๓. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีผู้แปรญัตติ

๔. ปรากฏผลของการพิจารณาดังต่อไปนี้

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ

ไม่มีการแก้ไข

คำปรารภ

”

มาตรา ๑ - ๔

”

หมวด ๑ บททั่วไป

”

มาตรา ๕ - ๑๑

”

หมวด ๒ การดำเนินงาน

”

<u>มาตรา ๓๒ - ๓๑</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>หมวด ๓ ปริญญาและเครื่องหมายวิทยฐานะ</u>	..
<u>มาตรา ๓๒ - ๓๘</u>	..
<u>หมวด ๔ บทกำหนดโทษ</u>	..
<u>มาตรา ๓๕</u>	..
<u>บทเฉพาะกาล</u>	..
<u>มาตรา ๔๐ - ๔๑</u>	..

๕. ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามร่างเดิมมาพร้อมกับบันทึกนี้ด้วยแล้ว.

(ลงชื่อ)

ปิ่น มาลากุล

(หม่อมหลวงปิ่น มาลากุล)

ประธานกรรมการสามัญ

ร่าง
พระราชบัญญัติสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
พ.ศ.

โดยที่เป็นการสมควรจัดตั้งสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“สถาบัน” หมายความว่า สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า

“สภาสถาบัน” หมายความว่า สภาสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

LIRT

หมวด ๑

บททั่วไป

มาตรา ๕ ให้รวมวิทยาลัยเทคนิคพระนครเหนือ วิทยาลัยโพรคมណาคม และวิทยาลัยเทคนิคธนบุรี ซึ่งสังกัดกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เข้าด้วยกัน แล้วจัดตั้งเป็นสถาบันเทคโนโลยี เรียกว่า “สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า” เป็นสถาบันการศึกษาและวิจัย มีวัตถุประสงค์ที่จะผลิตครูอาชีวศึกษาระดับปริญญาให้การศึกษาทางเทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์ทั้งระดับต่ำกว่าปริญญาและระดับปริญญา และทำการวิจัยส่งเสริมทางเทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์

ให้สถาบันเป็นนิติบุคคล มีฐานะเป็นกรมในกระทรวงศึกษาธิการ

มาตรา ๖ ให้โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน หนี้สิน ข้าราชการ ลูกจ้างและเงินงบประมาณของกรมอาชีวศึกษา เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับราชการของวิทยาลัยเทคนิคพระนครเหนือ วิทยาลัยโพรคมណาคม และวิทยาลัยเทคนิคธนบุรี ไปเป็นของสถาบัน

มาตรา ๗ สถาบันอาจแบ่งส่วนราชการดังนี้

(๑) สำนักงานอธิการบดี

(๒) คณะ

สำนักงานอธิการบดีอาจแบ่งส่วนราชการออกเป็นกองและแผนก

คณะอาจแบ่งส่วนราชการออกเป็นภาควิชาและสำนักงานเลขานุการ

สำนักงานเลขานุการอาจแบ่งส่วนราชการออกเป็นแผนก

มาตรา ๘ การแบ่งส่วนราชการของสถาบันตามมาตรา ๗ ให้ตราเป็นพระราช

กฤษฎีกา

LIART

มาตรา ๙ ภายใต้วัตถุประสงค์ตามมาตรา ๕ สถาบันจะรับวิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการชั้นสูงอื่นเข้าสมทบในสถาบันก็ได้ และมีอำนาจให้ปริญญา อนุปริญญา หรือประกาศนียบัตรชั้นหนึ่งชั้นใดแก่ผู้สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการชั้นสูงนั้น

การรับวิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการชั้นสูงเข้าสมทบในสถาบันให้กระทำเป็นประกาศกระทรวงศึกษาธิการและประกาศในราชกิจจานุเบกษา

การควบคุมวิทยาลัยและสถาบันวิชาการชั้นสูงซึ่งเข้าสมทบในสถาบันให้เป็นไปตามข้อบังคับที่สภาสถาบันกำหนด

มาตรา ๑๐ นอกจากเงินที่กำหนดไว้ในงบประมาณแผ่นดิน สถาบันอาจมีรายได้ ดังนี้

(๑) เงินผลประโยชน์และค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ของสถาบัน

(๒) ทรัพย์สินซึ่งมีผู้ให้แก่สถาบัน

รายได้ตาม (๑) และ (๒) ไม่เป็นรายได้ที่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ

มาตรา ๑๑ บรรดาทรัพย์สินของสถาบันจะต้องจัดการเพื่อประโยชน์ และตามวัตถุประสงค์ของสถาบัน

ทรัพย์สินซึ่งมีผู้ให้แก่สถาบันจะต้องจัดการตามเงื่อนไข ข้อบังคับ และวัตถุประสงค์ซึ่งผู้ให้กำหนดไว้

หมวด ๒
การดำเนินงาน

มาตรา ๑๒ ให้มีสภาสถาบันประกอบด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ เป็นนายกสภาสถาบัน ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ เป็นรองนายกสภาสถาบัน อธิบดีกรมอาชีวศึกษา อธิการบดี และคณบดี เป็นกรรมการสภาสถาบันโดยตำแหน่งและกรรมการสภาสถาบันผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง มีจำนวนไม่น้อยกว่าสี่คนแต่ไม่เกินเก้าคน

ให้หัวหน้าสำนักงานอธิการบดีเป็นกรรมการและเลขานุการสภาสถาบัน

มาตรา ๑๓ ให้กรรมการสภาสถาบันผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี

ในกรณีที่มีการแต่งตั้งกรรมการสภาสถาบันผู้ทรงคุณวุฒิในระหว่างที่กรรมการซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วยังมีวาระอยู่ในตำแหน่ง ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตั้งเพิ่มขึ้นหรือแต่งตั้งซ่อมให้ ผู้ได้รับแต่งตั้งนั้นอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการสภาสถาบันผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้แต่งตั้งไว้แล้วนั้น

กรรมการสภาสถาบันผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่ง จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งใหม่อีกก็ได้

มาตรา ๑๔ สภาสถาบันมีอำนาจและหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการทั่วไปของสถาบัน และโดยเฉพาะมีอำนาจและหน้าที่ดังนี้

(๑) จัดวางระเบียบและข้อบังคับของสถาบัน ตลอดจนกำหนดคุณสมบัติและพื้นความรู้ของผู้มีสิทธิเข้าศึกษาในสถาบัน

(๒) กำหนดหลักสูตรต่าง ๆ ของสถาบัน

LIRT

- (๓) จัดหาวิธีการอันจะยังการศึกษาอบรมและการวิจัยของสถาบันให้เจริญยิ่งขึ้น
- (๔) พิจารณาการจัดตั้ง ยุบรวมและเลิกคณะ ภาควิชา หรือส่วนงานที่เรียกชื่อ
 ออย่างอื่นในสถาบัน
- (๕) อนุมัติการให้ปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง อนุปริญญา และประกาศนียบัตร
- (๖) พิจารณาให้ความเห็นอันเกี่ยวกับการศึกษาทางเทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์
 และการอาชีวศึกษาซึ่งกระทรวงศึกษาธิการขอปรึกษา
- (๗) พิจารณารับวิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการชั้นสูงเข้าสมทบในสถาบัน
- (๘) พิจารณาการแต่งตั้งและถอดถอนอธิการบดี รองอธิการบดี คณบดี รอง
 คณบดี หัวหน้าภาควิชา ศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ และหัวหน้า
 สำนักงานอธิการบดี
- (๙) จัดวางระเบียบเกี่ยวกับการเงินและทรัพย์สินของสถาบัน

มาตรา ๑๕ ให้นายกสภาสถาบันเป็นผู้เรียกประชุมสภาสถาบัน

ถ้ากรรมการสภาสถาบันตั้งแต่สามคนขึ้นไปร้องขอให้สภาสถาบันประชุมเพื่อ
 กิจการอย่างหนึ่งอย่างใด ให้นายกสภาสถาบันเรียกประชุมสภาสถาบัน

ในการประชุม ต้องมีกรรมการสภาสถาบันมาประชุมอย่างน้อยกึ่งหนึ่งของจำนวน
 กรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ให้นายกสภาสถาบันเป็นประธานในที่ประชุม ในกรณีที่นายกสภาสถาบันไม่
 อาจมาประชุมได้ ให้รองนายกสภาสถาบันเป็นประธาน ในกรณีที่รองนายกสภาสถาบันไม่อาจ
 มาประชุมได้ด้วย ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการสภาสถาบันคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

LIRT

มาตรา ๑๖ การลงมติให้ถือคะแนนเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้ามีคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๑๗ ให้มีอธิการบดีคนหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชารับผิดชอบในการบริหารงานของสถาบัน และจะให้ มีรองอธิการบดีคนหนึ่งหรือหลายคนทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยก็ได้

อธิการบดีนั้นจะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งโดยคำแนะนำของสภาสถาบัน และให้ดำรงตำแหน่งสามปี แต่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งใหม่อีกก็ได้

มาตรา ๑๘ อธิการบดีและรองอธิการบดีต้องมีคุณสมบัติอย่างหนึ่งอย่างใดดังนี้

(๑) ได้ปริญญาเอกจากสถาบัน หรือได้ปริญญาเอกหรือเทียบเท่าจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปีในสถาบัน หรือในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง หรือเคยดำรงตำแหน่งกรรมการสภาสถาบันมาแล้วไม่น้อยกว่าสองปี

(๒) ได้ปริญญาจากสถาบัน หรือได้ปริญญาหรือเทียบเท่าจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่าหกปีในสถาบัน หรือในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง หรือเคยดำรงตำแหน่งกรรมการสภาสถาบันมาแล้วไม่น้อยกว่าสี่ปี

มาตรา ๑๙ ในกรณีที่ตำแหน่งอธิการบดีว่างลง หรืออธิการบดีไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองอธิการบดีเป็นผู้รักษาการแทน ถ้ามีรองอธิการบดีหลายคน ให้รองอธิการบดีที่อธิการบดีมอบหมายเป็นผู้รักษาการแทน ถ้าอธิการบดีไม่ได้มอบหมาย ให้รองอธิการบดีที่มีอาวุโสเป็นผู้รักษาการแทน

ในกรณีที่ไม่มีรองอธิการบดี ให้สภาสถาบันกำหนดให้กรรมการสภาสถาบันโดยตำแหน่งคนหนึ่งคนใดเป็นผู้รักษาการแทนอธิการบดี

LIRT

มาตรา ๒๐ ภายใต้บังคับมาตรา ๑๔ ให้ถือว่าอธิการบดีเป็นอธิบดีและรองอธิการบดีเป็นรองอธิบดี ทั้งนี้ ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนและกฎหมายอื่น ๆ

มาตรา ๒๑ ในคณะหนึ่ง ให้มีคณบดีคนหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชารับผิดชอบในงานของคณะ และจะมีรองคณบดีคนหนึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยก็ได้

คณบดีนั้น สภาสถาบันจะได้แต่งตั้งจากคณาจารย์หรือผู้ซึ่งเคยดำรงตำแหน่งกรรมการสภาสถาบันมาแล้ว และให้ดำรงตำแหน่งสี่ปี แต่อาจได้รับแต่งตั้งใหม่อีกได้

ถ้ามีการแบ่งภาควิชา ให้มีหัวหน้าภาควิชาเป็นผู้บังคับบัญชารับผิดชอบในงานของภาควิชา

มาตรา ๒๒ ให้มีคณะกรรมการประจำคณะ ประกอบด้วยคณบดีเป็นประธานกรรมการ รองคณบดีและหัวหน้าภาควิชาในคณะนั้นเป็นกรรมการ ถ้าในคณะไม่มีการแบ่งภาควิชา หรือมีไม่ถึงสี่ภาควิชา ให้สภาสถาบันแต่งตั้งคณาจารย์ในคณะนั้นเป็นกรรมการหรือเป็นกรรมการเพิ่มเติมให้ได้จำนวนสี่คน

ให้คณะกรรมการประจำคณะแต่งตั้งผู้หนึ่งผู้ใดเป็นเลขานุการ

กรรมการประจำคณะซึ่งสภาสถาบันแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งสองปี แต่อาจได้รับแต่งตั้งใหม่อีกได้

มาตรา ๒๓ คณะกรรมการประจำคณะมีอำนาจและหน้าที่ดังนี้

- (๑) วางระเบียบของคณะด้วยความเห็นชอบของสภาสถาบัน
- (๒) พิจารณากำหนดหลักสูตรเพื่อเสนอต่อสภาสถาบัน
- (๓) จัดการสอบไล่

(๔) รับปรึกษาและให้ความเห็นแก่คณะบดี

มาตรา ๒๔ ในการประชุมคณะกรรมการประจำคณะให้นำมาตรา ๑๕ และ
มาตรา ๑๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๒๕ คณาจารย์ในสถาบันมีดังนี้

(๑) ศาสตราจารย์ ซึ่งอาจเป็นศาสตราจารย์ประจำหรือศาสตราจารย์พิเศษ

(๒) รองศาสตราจารย์

(๓) ผู้ช่วยศาสตราจารย์

(๔) อาจารย์ ซึ่งอาจเป็นอาจารย์ประจำ หรืออาจารย์พิเศษ

มาตรา ๒๖ ศาสตราจารย์พิเศษนั้น จะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง
จากผู้ที่มิได้เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญของสถาบัน

มาตรา ๒๗ ศาสตราจารย์ประจำซึ่งพ้นตำแหน่งไปโดยไม่มีความผิด ให้เป็น
ศาสตราจารย์เกียรติคุณ

มาตรา ๒๘ ศาสตราจารย์ต้องมีคุณวุฒิต่างหนึ่งอย่างใดดังนี้

(๑) ได้ปริญญาเอกจากสถาบัน หรือได้ปริญญาเอกหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มี
การสอนในสถาบันจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้
ทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปีในสถาบันหรือในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น
ซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการวิจัยถึงขั้นที่สภาสถาบันเห็นว่าได้ผลดี

(๒) ได้ปริญญาโทจากสถาบัน หรือได้ปริญญาโทหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มี
การสอนในสถาบันจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้

LIRT

ทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่าสิบปีในสถาบัน หรือในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการวิจัยถึงขั้นที่สภาสถาบันเห็นว่าได้ผลดี

(๓) ได้ปริญญาตรีจากสถาบัน หรือได้ปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในสถาบันจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่าสิบห้าปี ในสถาบันหรือในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการวิจัยถึงขั้นที่สภาสถาบันเห็นว่าได้ผลดี

(๔) ได้ปริญญาจากสถาบัน หรือได้ปริญญาหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในสถาบันจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการวิจัยถึงขั้นที่สภาสถาบันเห็นว่าได้ผลดีเป็นพิเศษในสาขาวิชาที่มีการสอนในสถาบัน

(๕) มีความชำนาญอย่างยิ่งในสาขาวิชาที่มีการสอนในสถาบัน และได้ทำการสอนและวิจัยในสาขาวิชาดังกล่าวมาแล้วไม่น้อยกว่ายี่สิบปีถึงขั้นที่สภาสถาบันเห็นว่าได้ผลดี

มาตรา ๒๙ รองศาสตราจารย์ต้องมีคุณสมบัติอย่างหนึ่งอย่างใดดังนี้

(๑) ได้ปริญญาเอกจากสถาบัน หรือได้ปริญญาเอกหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในสถาบันจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปีในสถาบันหรือในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการวิจัยถึงขั้นที่สภาสถาบันเห็นว่าได้ผลดี

(๒) ได้ปริญญาโทจากสถาบัน หรือได้ปริญญาโทหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในสถาบันจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่าเจ็ดปีในสถาบันหรือในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการวิจัยถึงขั้นที่สภาสถาบันเห็นว่าได้ผลดี

(๓) ได้ปริญญาตรีจากสถาบัน หรือได้ปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในสถาบันจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้

LIRT

ทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่าสิบปีในสถาบัน หรือในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการวิจัยถึงขั้นที่สภาสถาบันเห็นว่าได้ผลดี

(๕) มีความชำนาญในสาขาวิชาที่มีการสอนในสถาบัน และได้ทำการสอนและวิจัยในสาขาวิชาดังกล่าวมาแล้วไม่น้อยกว่าสิบห้าปีถึงขั้นที่สภาสถาบันเห็นว่าได้ผลดี

มาตรา ๓๐ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ต้องมีคุณสมบัติอย่างหนึ่งอย่างใดดังนี้

(๑) ได้ปริญญาเอกจากสถาบัน หรือได้ปริญญาเอกหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในสถาบันจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่าสองปีในสถาบัน หรือในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภาสถาบันรับรอง

(๒) ได้ปริญญาโทจากสถาบัน หรือได้ปริญญาโทหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในสถาบันจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่าสี่ปีในสถาบัน หรือในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภาสถาบันรับรอง

(๓) ได้ปริญญาตรีจากสถาบัน หรือได้ปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในสถาบันจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่าเจ็ดปีในสถาบันหรือในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น ซึ่งสภาสถาบันรับรอง

(๔) มีความชำนาญในสาขาวิชาที่มีการสอนในสถาบัน และได้ทำการสอนและวิจัยในสาขาวิชาดังกล่าวมาแล้วไม่น้อยกว่าสิบปีถึงขั้นที่สภาสถาบันเห็นว่าได้ผลดี

มาตรา ๓๑ อาจารย์ประจำต้องมีคุณสมบัติได้ปริญญาจากสถาบันหรือได้ปริญญาหรือเทียบเท่าจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง หรือมีความชำนาญในสาขาวิชาที่มีการสอนในสถาบัน

LIRT

อาจารย์พิเศษนั้น อธิการบดีจะได้แต่งตั้งขึ้นประจำปีการศึกษาตามคำแนะนำ
ของคณบดีจากบุคคลซึ่งมีคุณวุฒิเช่นเดียวกับอาจารย์ประจำ

หมวด ๓

ปริญญาและเครื่องหมายวิทยฐานะ

มาตรา ๓๒ ปริญญามีสามชั้น คือ

เอก เรียกว่า ดุษฎีบัณฑิต ใช้อักษรย่อ ด.

โท เรียกว่า มหาบัณฑิต ใช้อักษรย่อ ม.

ตรี เรียกว่า บัณฑิต ใช้อักษรย่อ บ.

มาตรา ๓๓ สถาบันมีอำนาจให้ปริญญาในสาขาวิชาที่มีการสอนในสถาบัน

การกำหนดให้สาขาวิชาใดมีปริญญาชั้นใด และจะใช้อักษรย่อสำหรับสาขาวิชา
นั้นอย่างไร ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๓๔ สภาสถาบันอาจออกข้อบังคับให้ผู้สำเร็จการศึกษาชั้นปริญญาตรี
ได้รับปริญญาตรีเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง หรือปริญญาตรีเกียรตินิยมอันดับสองได้

มาตรา ๓๕ สภาสถาบันอาจออกข้อบังคับกำหนดให้มีประกาศนียบัตรชั้นสูง
อนุปริญญา หรือประกาศนียบัตร ได้ดังนี้

(๑) ประกาศนียบัตรชั้นสูง ออกให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาใดภายหลัง
ที่ได้ปริญญาแล้ว

(๒) อนุปริญญาหรือประกาศนียบัตร ออกให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร
ในสาขาวิชาใดที่ยังไม่ถึงชั้นปริญญา

(๓) ประกาศนียบัตร ออกให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาเฉพาะวิชา

LIRT

มาตรา ๓๖ สถาบันมีอำนาจให้ปริญญาเกิตติมศักดิ์แก่บุคคลซึ่งสถาบันเห็นว่าทรงคุณวุฒิสมควรแก่ปริญญานั้น ๆ

มาตรา ๓๗ สถาบันจะจัดให้มีครุวิทยฐานะและเชิมีวิทยฐานะเป็นเครื่องหมายแสดงวิทยฐานะของผู้ได้ปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง อนุปริญญา และประกาศนียบัตร ก็ได้

การกำหนดลักษณะ ชนิด ประเภท และส่วนประกอบของครุวิทยฐานะและเชิมีวิทยฐานะให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

ครุวิทยฐานะและเชิมีวิทยฐานะจะใช้ในโอกาสใด โดยมีเงื่อนไขอย่างไร ให้เป็นไปตามที่สภาสถาบันกำหนด

มาตรา ๓๘ สภาสถาบันอาจออกข้อบังคับกำหนดให้มีเครื่องแบบ เครื่องหมาย หรือเครื่องแต่งกายนักศึกษาได้ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

หมวด ๔

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๓๙ ผู้ใดใช้ครุวิทยฐานะ เชิมีวิทยฐานะ เครื่องแบบ เครื่องหมาย หรือเครื่องแต่งกายนักศึกษาของสถาบัน โดยไม่มีสิทธิที่จะใช้ หรือแสดงด้วยประการใด ๆ ว่าตนมีปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง อนุปริญญา หรือประกาศนียบัตรของสถาบัน โดยที่ตนไม่มี ถ้าได้กระทำเพื่อให้บุคคลอื่นเชื่อว่าตนมีสิทธิที่จะใช้หรือมีวิทยฐานะเช่นนั้น ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๔๐ ในระยะเริ่มแรกที่ยังมิได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งอธิการบดี รองอธิการบดี คณบดี และหัวหน้าสำนักงานอธิการบดี ให้สภาสถาบันประกอบด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ เป็นนายกสภาสถาบัน ปลัดกระทรวงศึกษาธิการเป็นรองนายกสภาสถาบัน อธิบดีกรมอาชีวศึกษา เป็นกรรมการสภาสถาบันโดยตำแหน่งและกรรมการสภาสถาบันผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง มีจำนวนไม่น้อยกว่าสี่คนแต่ไม่เกินเก้าคน และให้อธิบดีกรมอาชีวศึกษา เป็นเลขานุการสภาสถาบันอีกตำแหน่งหนึ่ง

มาตรา ๔๑ บรรดาผู้ได้รับประกาศนียบัตรครุเทคนิคชั้นสูง ประกาศนียบัตรเทคนิคชั้นสูงของวิทยาลัยเทคนิคพระนครเหนือ วิทยาลัยโพรคมណาคม และวิทยาลัยเทคนิคธนบุรีก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้มีศักดิ์และสิทธิเท่ากับผู้ได้รับปริญญาบัตรตามพระราชบัญญัตินี้

ขอเชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ประธานวุฒิสภา : คณะกรรมการมีข้อความอะไรที่จะแถลงเพิ่มเติมบ้างหรือไม่

หม่อมหลวงปิ่น มาลากุล (ประธานกรรมการ) : คณะกรรมการไม่มีข้อความ
อะไรที่จะแถลงเพิ่มเติม

ประธานวุฒิสภา : ขอให้เลขาธิการรัฐสภาอ่าน

นายประเสริฐ บัทมะสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา) : ร่างพระราชบัญญัติสถาบัน
เทคโนโลยีพระจอมเกล้า พ.ศ. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ไม่มีสมาชิกแปรญัตติ และ
คณะกรรมการได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้แล้ว ตั้งแต่มาตรา ๑ ถึงมาตรา ๔๑
ไม่มีการแก้ไขเพิ่มเติม คงเป็นไปตามร่างที่สภาผู้แทนเสนอมา

ประธานวุฒิสภา : การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในวาระที่ ๒ ตาม
ข้อบังคับข้อ ๑๑๔ จบร่างแล้ว ต่อไปนี้เป็นการพิจารณาสรุป จะมีท่านผู้ใดขอแก้ไขถ้อยคำ
ประการใดบ้างหรือไม่

(ไม่มีผู้ใดขอแก้ไขประการใด)

ประธานวุฒิสภา : เมื่อไม่มีผู้ใดขอแก้ไขประการใด เป็นอันว่าจบการพิจารณา
ในวาระที่ ๒ แล้ว

ต่อไปนี้เป็นการศึกษาในวาระที่ ๓ ข้าพเจ้าจะขอมติต่อที่ประชุมนี้ว่าจะเห็น
ชอบด้วยกับสภาผู้แทนที่เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มาหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นชอบด้วย
โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานวุฒิสภา : ท่านผู้ใดไม่เห็นชอบด้วย โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติเห็นชอบด้วยกับสภาผู้แทนที่เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มา และให้ประกาศใช้เป็นกฎหมายได้

ระเบียบวาระที่ ๕ ร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ...) พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมการการศึกษา การสาธารณสุขและการสาธารณสุขอุปการพิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒ .

บันทึกการประชุมคณะกรรมการสามัญ
 คณะกรรมการการศึกษา การสาธารณสุขและการสาธารณสุขการ
 พิจารณาร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ...)
 พ.ศ.

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ...) พ.ศ. (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนลงมติให้ใช้ได้แล้ว และส่งให้คณะกรรมการการศึกษา การสาธารณสุขและการสาธารณสุขการพิจารณานั้น บัดนี้ได้ดำเนินการแล้ว ปรากฏผลดังนี้

๑. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เลขานุการรัฐสภาได้มอบหมายให้นางสาวบังอร อิ่มโอชา วิทยากรเอก กองกรรมาธิการ เป็นเลขานุการคณะกรรมการ

๒. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มอบหมายให้ชี้แจงแสดงความคิดเห็น คือ นายไพบุลย์ หังสพฤกษ์ ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคธนบุรี และนายหริส สุตะบุตร อาจารย์เอกวิทยาลัยเทคนิคธนบุรี

๓. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีผู้แปรญัตติ

๔. ปรากฏผลของการพิจารณาดังต่อไปนี้

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ

ไม่มีการแก้ไข

คำปรารภ

..

มาตรา ๑

..

มาตรา ๒

..

มาตรา ๓

..

๕. ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามร่างเดิมมาพร้อมกับบันทึกนี้ด้วยแล้ว.

(ลงชื่อ)

ปิ่น มาลากุล

(หม่อมหลวงปิ่น มาลากุล)

ประธานกรรมการสามัญ

ร่าง
พระราชบัญญัติ
ปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ...)
พ.ศ.

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการปรับปรุง กระทรวง ทบวง กรม

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติปรับปรุง กระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ...) พ.ศ."

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๐๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๕ ราชการกระทรวงศึกษาธิการ แยกเป็น

- (๑) สำนักงานเลขาธิการรัฐมนตรี
 - (๒) สำนักงานปลัดกระทรวง
 - (๓) กรมการฝึกหัดครู
 - (๔) กรมการศาสนา
 - (๕) กรมพลศึกษา
 - (๖) กรมวิชาการ
 - (๗) กรมวิสามัญศึกษา
 - (๘) กรมศิลปากร
 - (๙) กรมสามัญศึกษา
 - (๑๐) กรมอาชีวศึกษา
 - (๑๑) สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
- ให้สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเป็นทบวงการเมืองมีฐานะเป็นกรม”

คณะกรรมการมีข้อความอะไรที่จะแถลงเพิ่มเติมบ้างหรือไม่

หม่อมหลวงปิ่น มาลากุล (ประธานกรรมการ) : คณะกรรมการไม่มีข้อความ
อะไรที่จะแถลงเพิ่มเติม

ประธานวุฒิสภา : ขอให้เลขาธิการรัฐสภาอ่าน

นายประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา) : ร่างพระราชบัญญัติปรับปรุง
กระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ...) พ.ศ. ชื่อร่างพระราชบัญญัติไม่มีการแก้ไข คำปรารภ
ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑ ถึง มาตรา ๓ ไม่มีการแก้ไข

ประธานวุฒิสภา : การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในวาระที่ ๒ ตามข้อ
บังคับข้อ ๑๑๔ จบร่างแล้ว ต่อไปนี้เป็นการพิจารณาสรุป จะมีท่านผู้ใดขอแก้ไขถ้อยคำประการ
ใดบ้างหรือไม่

(ไม่มีผู้ใดขอแก้ไขประการใด)

ประธานวุฒิสภา : เมื่อไม่มีผู้ใดขอแก้ไขประการใด เป็นอันว่าจบการพิจารณาใน
วาระที่ ๒ แล้ว

ต่อไปนี้เป็นการศึกษาพิจารณาในวาระที่ ๓ ข้าพเจ้าจะขอมติต่อที่ประชุมเห็นว่า จะเห็น
ชอบด้วยกับสภาผู้แทนที่เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มาหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นชอบด้วย
โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานวุฒิสภา : ท่านผู้ใดไม่เห็นชอบด้วย โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติเห็นชอบด้วยกับสภาผู้แทนที่เสนอ
ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มา และให้ประกาศใช้เป็นกฎหมายได้

ระเบียนวาระที่ ๖ ร่างพระราชบัญญัติจดทะเบียนเครื่องจักร พ.ศ. ซึ่งคณะ
กรรมาธิการการเศรษฐกิจพิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒

(สำเนา)

ที่ ๑๒๔

วุฒิสภา

๑ มีนาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติจดทะเบียนเครื่องจักร พ.ศ.

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยบันทึกการประชุมคณะกรรมการ
ธิการสามัญ ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติจดทะเบียน
เครื่องจักร พ.ศ. (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนลงมติให้ใช้ได้แล้ว และส่งให้
คณะกรรมการการเศรษฐกิจพิจารณา กรรมาธิการคณะนี้ประกอบด้วย

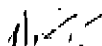
๑. พลเรือเอก หลวงชำนาญอรุณฤทธิ์	เป็นประธานกรรมาธิการ
๒. พลโท เฉลิมชัย จารุวัตร	
๓. พลโท ชาญ อังคุโชติ	
๔. นายตุลิต บุญธรรม	
๕. พลโท บุณเรื่อน บัวจรรุญ	
๖. นายประยูร กาญจนตุล	
๗. นายเผด็จ จิราภรณ์	
๘. นายเรณู สุวรรณสิทธิ์	
๙. พลโท หม่อมราชวงศ์ลาภ หัสตินทร	
๑๐. พลโท วิชัย พงศ์อนันต์	
๑๑. พลโท อัมพร จินตกานนท์	

เลขาธิการรัฐสภาได้มอบหมายให้นายประสงค์ วรรณชาติ หัวหน้ากองกรรมาธิการ
เป็นเลขานุการคณะกรรมาธิการ

บัดนี้ คณะกรรมาธิการได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เสร็จแล้ว จึงกราบ
เรียนมาเพื่อได้โปรดนำเสนอที่ประชุมวุฒิสภาพิจารณาต่อไป.

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง
(ลงชื่อ) พลเรือเอก **ชำนาญ วรรณฤทธิ์**
(หลวงชำนาญวรรณฤทธิ์)
ประธานกรรมาธิการสามัญ

สำเนาถูกต้อง

กรุณา พิมพ์

ทาน

บันทึกการประชุมคณะกรรมการสามัญ
 คณะกรรมการการเศรษฐกิจพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ
 จดทะเบียนเครื่องจักร
 พ.ศ.

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติจดทะเบียนเครื่องจักร พ.ศ. (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนลงมติให้ใช้ได้แล้ว และส่งให้คณะกรรมการการเศรษฐกิจพิจารณานั้น บัดนี้ได้ดำเนินการแล้ว ปรากฏผลดังนี้

๑. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เลขาธิการรัฐสภาได้มอบหมายให้นายประสงค์ วรชาติ หัวหน้ากองกรรมาธิการ เป็นเลขานุการคณะกรรมการ

๒. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มอบหมายให้ชี้แจงความคิดเห็น คือนายชาญชัย ฤทธิสาร รองปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม และนายโกวิท อมาตยกุล พนักงานอุตสาหกรรมเอก สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงอุตสาหกรรม

๓. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีผู้แปรญัตติ

๔. ปรากฏผลของการพิจารณาดังต่อไปนี้

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ

ไม่มีการแก้ไข

คำปรารภ

“

มาตรา ๑ - ๑๗

“

บัญชีอัตราค่าธรรมเนียม

“

๕. ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามร่างเดิมมาพร้อมกับบันทึกนี้ด้วยแล้ว

(ลงชื่อ) พลเรือเอก

ชำนาญอรอดุทธิ์

(หลวงชำนาญอรอดุทธิ์)

ประธานกรรมาธิการสามัญ

ร่าง
พระราชบัญญัติจดทะเบียนเครื่องจักร
พ.ศ.

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการจดทะเบียนเครื่องจักร เพื่อให้เครื่องจักร
เป็นสังหาริมทรัพย์ที่สามารถจดทะเบียนจำนองและทำนิติกรรมอื่นได้ตามประมวลกฎหมาย
แพ่งและพาณิชย์

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติจดทะเบียนเครื่องจักร
พ.ศ."

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุ-
เบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“เครื่องจักร” หมายความว่า สิ่งประกอบด้วยชิ้นส่วนหลายชิ้นสำหรับใช้ก่อ
กำเนิดพลังงาน เปลี่ยน หรือแปลงสภาพพลังงาน หรือส่งพลังงาน ทั้งนี้ด้วยกำลังน้ำ ไอน้ำ
เชื้อเพลิง ลม ก๊าซ ไฟฟ้า หรือพลังงานอื่นใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างรวมกัน และ
หมายความรวมถึงเครื่องอุปกรณ์ไฟลิวล ปุลเล สายพาน เพลา เกียร์ หรือสิ่งอื่นที่ทำงาน
สนองกัน

“เจ้าของ” หมายความว่า ผู้ถือกรรมสิทธิ์

“จดทะเบียนเครื่องจักร” หมายความว่า การจดทะเบียนกรรมสิทธิ์เครื่องจักร
และหรือการจดทะเบียนนิติกรรมอื่นเกี่ยวกับเครื่องจักรในภายหลัง

“นายทะเบียน” หมายความว่า นายทะเบียนเครื่องจักรกลาง หรือนายทะเบียน
เครื่องจักรประจำจังหวัด แล้วแต่กรณี

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า นายทะเบียน และเจ้าพนักงานซึ่งรัฐมนตรี
แต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ เครื่องจักรใดที่จะจดทะเบียนกรรมสิทธิ์ได้ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้
เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๕ เครื่องจักรใดเมื่อได้จดทะเบียนกรรมสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว
ให้ถือว่าเป็นสิ่งทรากรมทรัพย์ที่อาจจำนองได้ตามมาตรา ๗๐๓ (๔) แห่งประมวลกฎหมายแพ่ง
และพาณิชย์ และให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๒๔๔ มาตรา ๑๓๐๐ และมาตรา ๑๓๐๑ แห่ง
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๖ เจ้าของเครื่องจักรใดประสงค์จะจดทะเบียนเครื่องจักร ให้ยื่นคำขอ
ต่อนายทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง

LIART

มาตรา ๗ ให้จัดตั้งสำนักงานทะเบียนเครื่องจักรกลางขึ้นในกระทรวงอุตสาหกรรม มีอำนาจหน้าที่ในการจดทะเบียนเครื่องจักรทุกจังหวัดและมีหน้าที่ควบคุมสำนักงานทะเบียนเครื่องจักรประจำจังหวัดที่จะได้จัดตั้งขึ้นให้ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้

รัฐมนตรีมีอำนาจออกประกาศในราชกิจจานุเบกษาจัดตั้งสำนักงานทะเบียนเครื่องจักรประจำจังหวัดโดยให้มีอำนาจหน้าที่ในการจดทะเบียนเครื่องจักรในจังหวัดนั้น หรือจะให้มีความอำนาจหน้าที่ในจังหวัดอื่นใดด้วยก็ได้

ให้มีนายทะเบียนเครื่องจักรกลางในสำนักงานทะเบียนเครื่องจักรกลาง และ มีนายทะเบียนเครื่องจักรประจำจังหวัดในสำนักงานทะเบียนเครื่องจักรประจำจังหวัด และ ให้นายทะเบียนเครื่องจักรกลางมีหน้าที่ควบคุมสำนักงานทะเบียนเครื่องจักรประจำจังหวัดด้วย

ให้นายทะเบียนเครื่องจักรกลางและนายทะเบียนเครื่องจักรประจำจังหวัด มีอำนาจหน้าที่ในการจดทะเบียนเครื่องจักร

มาตรา ๘ หลักเกณฑ์ วิธีการและแบบในการจดทะเบียนเครื่องจักรรวมตลอด ถึงการประทับหรือทำเครื่องหมายการจดทะเบียนไว้ที่เครื่องจักรและการออกหนังสือสำคัญ แสดงการจดทะเบียนเครื่องจักร ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎหมาย

มาตรา ๙ ในการดำเนินการจดทะเบียนกรรมสิทธิ์เครื่องจักร ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสอบถามข้อเท็จจริง และให้ผู้ขอจดทะเบียนส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องหรือนำบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำได้ตามความจำเป็น ถ้ามีกรณีเป็นที่ควรเชื่อได้ว่าการขอจดทะเบียนนั้นไม่ถูกต้อง นายทะเบียนอาจปฏิเสธการขอจดทะเบียนนั้นเสียได้ โดยแจ้งเหตุที่ไม่ถูกต้องเป็นหนังสือแก่ผู้ขอจดทะเบียน

เมื่อการขอจดทะเบียนนั้นเป็นการถูกต้อง ให้นายทะเบียนออกหนังสือสำคัญ แสดงการจดทะเบียนเครื่องจักรให้

มาตรา ๑๐ ถ้าหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนเครื่องจักรสูญหายหรือถูกทำลาย ให้ผู้ถือหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนยื่นคำขอรับใบแทนต่อนายทะเบียนที่ได้ออกหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนนั้น

ใบแทนให้มีข้อความและรายการเช่นเดียวกับหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียน

มาตรา ๑๑ เจ้าของเครื่องจักรที่ได้จดทะเบียนไว้ตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว ประสงค์จะย้ายเครื่องจักรไปจากที่ตั้งเดิม แต่ยังคงอยู่ในอำนาจหน้าที่ของสำนักงานทะเบียน เดียวกัน ให้แจ้งเป็นหนังสือต่อนายทะเบียนแห่งท้องที่ที่ได้จดทะเบียนไว้ขอย้ายเครื่องจักร และแจ้งวันที่จะย้ายเครื่องจักรเสร็จ ในกรณีให้นำหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนเครื่องจักร กับแผนผังรายการเครื่องจักรที่จะย้ายไปตั้งใหม่มาให้นายทะเบียนตรวจสอบด้วย เมื่อได้ย้ายเสร็จแล้วให้แก้ไขทะเบียนให้ถูกต้อง

ในกรณีจะย้ายเครื่องจักรไปอยู่ ณ ที่ตั้งใหม่ภายในอำนาจหน้าที่ของสำนักงานทะเบียนต่างแห่งกัน ให้เจ้าของเครื่องจักรปฏิบัติตามความในวรรคหนึ่ง และให้นายทะเบียนแห่งท้องที่ที่เครื่องจักรได้จดทะเบียนไว้ แจ้งไปยังนายทะเบียนแห่งท้องที่ที่เครื่องจักรนั้นจะย้ายไปตั้งใหม่ แล้วให้นายทะเบียนออกหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนเครื่องจักรให้ใหม่

ในการย้ายเครื่องจักรที่ได้จดทะเบียนจำนองไว้แล้ว ให้เจ้าของเครื่องจักรนำหนังสือยินยอมของผู้รับจำนองมาแสดงต่อนายทะเบียน และให้ถือว่าเครื่องจักรที่ย้ายไปนั้น ยังติดสิทธิจำนองสืบเนื่องกันไปด้วย

มาตรา ๑๒ ในกรณีที่เครื่องจักรที่ได้จดทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว ได้มีการเปลี่ยนแปลงในสารสำคัญไปจากรายการที่ได้จดทะเบียนไว้ ให้ผู้ถือหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนเกี่ยวกับเครื่องจักรนำหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนมาขอจดทะเบียนใหม่ต่อนายทะเบียนที่ได้ออกหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนนั้น ภายในกำหนดสามสิบ วันนับแต่วันที่ได้มีการเปลี่ยนแปลง

ในการเปลี่ยนแปลงตามวรรคหนึ่งของเครื่องจักรที่ได้จดทะเบียนจำนองไว้แล้ว ให้เจ้าของเครื่องจักรนำหนังสือยินยอมของผู้รับจำนองมาแสดงต่อนายทะเบียน และให้ถือว่า ทรัพย์สินที่ได้เปลี่ยนแปลงไปนั้นเป็นทรัพย์สินจำนองแทนที่ทรัพย์สินเดิม

มาตรา ๑๓ ในกรณีใดก่อนการจำนองหรือการขายฝากซึ่งเครื่องจักรที่ได้จดทะเบียน ตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว ให้เจ้าของหรือผู้ขายฝากซึ่งเครื่องจักรนำหลักฐานแสดงการไต่ถอน การจำนองหรือการขายฝากของผู้รับจำนองหรือผู้รับซื้อฝากพร้อมกับหนังสือสำคัญแสดงการ จดทะเบียนเครื่องจักรมาขอจดทะเบียนการไต่ถอนต่อนายทะเบียนที่ได้ออกหนังสือสำคัญ แสดงการจดทะเบียนนั้น

เมื่อนายทะเบียนตรวจเป็นการถูกต้อง ก็ให้จดลงในหนังสือสำคัญแสดงการจด ทะเบียนให้ปรากฏการไต่ถอนนั้น

มาตรา ๑๔ ผู้ใด เมื่อได้เสียค่าธรรมเนียมแล้ว ชอบที่จะตรวจเอกสารซึ่งนาย ทะเบียนเก็บรักษาไว้ได้ หรือจะขอให้คัดสำเนาเอกสารฉบับใด ๆ พร้อมด้วยคำรับรองว่าถูกต้อง มอบให้ก็ได้

มาตรา ๑๕ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๑ หรือมาตรา ๑๒ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน สองพันบาท

มาตรา ๑๖ การกระทำความผิดตามมาตรา ๑๕ ถ้าเป็นเครื่องจักรที่ได้จดทะเบียน จำนองไว้แล้ว และการกระทำนั้นเป็นไปโดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้รับจำนอง ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้และให้มีอำนาจแต่งตั้งนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ กับออกกฎกระทรวงกำหนดค่า ธรรมเนียมไม่เกินอัตราในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ และกำหนดกิจการเพื่อปฏิบัติการตาม พระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

บัญชีอัตราค่าธรรมเนียม

เลขลำดับ	รายการ	อัตราค่าธรรมเนียมไม่เกิน
๑	ค่าจดทะเบียนกรรมสิทธิ์เครื่องจักร เครื่องละ	๕๐๐ บาท หรือถ้าจดทะเบียนหลาย เครื่องในโรงงานเดียวและคราวเดียวกัน ไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท
๒	ค่าออกไปแทนหนังสือสำคัญแสดงการ จดทะเบียนเครื่องจักร ฉบับละ	๒๐บาท
๓	ค่าเครื่องหมายการจดทะเบียนซึ่ง เจ้าพนักงานได้ประทับหรือทำไว้ที่ เครื่องจักร เครื่องหมายละ	๕๐ บาท หรือถ้าประทับหรือทำไว้ หลายเครื่องหมายในโรงงานเดียวและ คราวเดียวกันไม่เกิน ๕๐๐ บาท
๔	ค่าจดทะเบียนใหม่ตามมาตรา ๑๑ หรือมาตรา ๑๒ ครั้งละ	๕๐ บาท
๕	ค่าจดทะเบียนการจำนองเครื่องจักร	พันละ ๑ ของจำนวนเงินที่จำนอง แต่อย่างสูงไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ บาท
๖	ค่าจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม เครื่องจักรที่ได้จดทะเบียนแล้ว อย่าง อื่นนอกจากจำนอง ครั้งละ	๕๐ บาท
๗	ค่าคำขอหรือแบบพิมพ์ต่าง ๆ ฉบับละ	๑ บาท
๘	ค่าตรวจเอกสารซึ่งนายทะเบียนเก็บ รักษาไว้ ครั้งละ	๕ บาท
๙	ค่าคัดสำเนาเอกสารพร้อมด้วยคำรับรอง ว่าถูกต้อง หน้าละ	๕ บาท

LIRT

ขอเชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ประธานวุฒิสภา : คณะกรรมาธิการมีข้อความอะไรที่จะแถลงเพิ่มเติมบ้างหรือไม่

พลโท อัมพร จินตกานนท์ (กรรมาธิการ) : คณะกรรมาธิการไม่มีข้อความอะไรที่จะแถลงเพิ่มเติม

ประธานวุฒิสภา : ขอให้เลขาธิการรัฐสภาอ่าน

นายประเสริฐ บัทมะสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา) : ร่างพระราชบัญญัติจดทะเบียนเครื่องจักร พ.ศ. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีสมาชิกแปรญัตติ และคณะกรรมการได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้แล้ว ตั้งแต่มาตรา ๑ ถึงมาตรา ๑๗ รวมทั้งบัญชีอัตราค่าธรรมเนียมด้วย ไม่มีการแก้ไขเพิ่มเติม คงเป็นไปตามร่างที่สภาผู้แทนเสนอมา

ประธานวุฒิสภา : การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในวาระที่ ๒ ตามข้อบังคับข้อ ๑๑๔ จบร่างแล้ว ต่อไปนี้เป็นการพิจารณาสรุป จะมีท่านผู้ใดขอแก้ไขถ้อยคำประการใดบ้างหรือไม่

(ไม่มีผู้ใดขอแก้ไขประการใด)

ประธานวุฒิสภา : เมื่อไม่มีผู้ใดขอแก้ไขประการใด เป็นอันว่าจบการพิจารณาในวาระที่ ๒ แล้ว

ต่อไปนี้เป็นการศึกษาพิจารณาในวาระที่ ๓ ข้าพเจ้าจะขอมติต่อที่ประชุมนี้ว่า จะเห็นชอบด้วยกับสภาผู้แทนที่เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มาหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นชอบด้วยโปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานวุฒิสภา : ท่านผู้ใดไม่เห็นชอบด้วย โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติเห็นชอบด้วยกับสภาผู้แทนที่เสนอ
ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มา และให้ประกาศใช้เป็นกฎหมายได้

ระเบียบวาระที่ ๗ ร่างพระราชบัญญัติกู้เงินเพื่อพัฒนาการศึกษา โรงเรียนมัธยม
แบบประสม พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมการการเศรษฐกิจพิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการศึกษา
ในวาระที่ ๒

(สำเนา)

ที่ ๑๒๕

วุฒิสภา

๑ มีนาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติกู้เงินเพื่อพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสม พ.ศ.

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยบันทึกการประชุมคณะกรรมการ-
ธิการสามัญ ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ กู้เงินเพื่อพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสม พ.ศ. (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนลงมติให้ใช้ได้แล้ว และส่งให้คณะกรรมการการเศรษฐกิจพิจารณา กรรมการคณะนี้ประกอบด้วย

๑. พลเรือเอก หลวงชำนาญอรุณฤทธิ์	เป็นประธานกรรมการ
๒. พลโท เฉลิมชัย จารุวัตร	
๓. พลโท ชาญ อังศ์โชติ	
๔. นายสุสิทธิ์ บุญธรรม	
๕. พลโท บุญเรือน บัวจรรยา	
๖. นายประยูร กาญจนดุล	
๗. นายเผด็จ จิราภรณ์	
๘. นายเรณู สุวรรณสิทธิ์	
๙. พลโท หม่อมราชวงศ์ลาภ หัสตินทร	
๑๐. พลโท วิชัย พงศ์อนันต์	
๑๑. พลโท อัมพร จินตกานนท์	

๖๗๔

เลขาธิการรัฐสภาได้มอบหมายให้นายประสงค์ วรชาติ หัวหน้ากองกรรมาธิการ
เป็นเลขานุการคณะกรรมการ

บัดนี้ คณะกรรมการได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เสร็จแล้ว จึงกราบ
เรียนมาเพื่อให้โปรดนำเสนอที่ประชุมวุฒิสภาพิจารณาต่อไป.

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง
(ลงชื่อ) พลเรือเอก **ชำนาญอรุณฤทธิ์**
(หลวงชำนาญอรุณฤทธิ์)
ประธานกรรมการสามัญ

สำเนาถูกต้อง
ประสิทธิ์

กรุณา พิมพ์
ค.ย. ทาน

บันทึกการประชุมคณะกรรมการสามัญ
คณะกรรมการการเศรษฐกิจพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ
กู้เงินเพื่อพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสม
พ.ศ.

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติกู้เงินเพื่อพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสม พ.ศ. (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) ซึ่งสภาผู้แทนลงมติให้ใช้ได้แล้วและส่งให้คณะกรรมการการเศรษฐกิจพิจารณานั้น บัดนี้ได้ดำเนินการแล้ว ปรากฏผลดังนี้

๑. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เลขาธิการรัฐสภาได้มอบหมายให้นายประสงค์ วรชาติ หัวหน้ากองกรรมาธิการ เป็นเลขานุการคณะกรรมการ

๒. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มอบหมายให้ชี้แจงแสดงความคิดเห็น คือ นายมนตรี ดวงเด่น รองอธิบดีกรมบัญชีกลาง

๓. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีผู้แปรญัตติ

๔. ปรากฏผลของการพิจารณาดังต่อไปนี้

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ

คำปรารภ

มาตรา ๑

มาตรา ๒

มาตรา ๓

มาตรา ๔

มาตรา ๕

มาตรา ๖

ไม่มีการแก้ไข

๕. ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามร่างเดิมมาพร้อมกับบันทึกนี้ด้วยแล้ว

(ลงชื่อ) พลเรือเอก **ชำนาญ อรรถยุทธ์**
(หลวงชำนาญ อรรถยุทธ์)
ประธานกรรมาธิการสามัญ

ร่าง
พระราชบัญญัติ
กู้เงินเพื่อพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสม
พ.ศ.

โดยที่เป็นการสมควรกู้เงินเพื่อพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสม

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติกู้เงินเพื่อพัฒนาการศึกษา
โรงเรียนมัธยมแบบประสม พ.ศ."

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุ
เบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้กระทรวงการคลังมีอำนาจกู้เงินจากธนาคารแห่งประเทศไทย โดย
วิธีออกพันธบัตรและหรือตราสารอย่างอื่นเป็นคราว ๆ ตามที่เป็นการเป็นจำนวนเงินรวมทั้งสิ้น
ไม่เกินเจ็ดล้านเจ็ดแสนดอลลาร์สหรัฐอเมริกา ทั้งนี้ ตามข้อกำหนดและเงื่อนไขที่ตกลงกัน
เพื่อพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสม

เงินกู้ตามวรรคหนึ่งให้นำเข้าบัญชีเงินคงคลัง บัญชีที่ ๑ ตามกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลังในลักษณะเงินฝากเพื่อจ่ายตามโครงการพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสมหรือจ่ายเป็นเงินตราต่างประเทศตามโครงการดังกล่าว แล้วแต่กรณี

มาตรา ๔ การกู้เงินตามมาตรา ๓ ให้กระทรวงการคลังชำระดอกเบี้ยในอัตราไม่เกินร้อยละศูนย์จุดเจ็ดห้าต่อปี และให้ชำระต้นเงินคืนภายในห้าสิบปีนับแต่วันกู้เงินครั้งแรก

มาตรา ๕ ให้กระทรวงการคลังกู้เงินรายนี้ได้ภายในเจ็ดปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

คณะกรรมการมีข้อความอะไรที่จะแถลงเพิ่มเติมบ้างหรือไม่

พลโท อัมพร จินตกานนท์ (กรรมาธิการ) : คณะกรรมาธิการไม่มีข้อความอะไรที่จะแถลงเพิ่มเติม

ประธานวุฒิสภา : ขอให้เลขาธิการรัฐสภาอ่าน

นายประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา) : ร่างพระราชบัญญัติกู้เงินเพื่อพัฒนาโรงเรียนมัธยมแบบประสม พ.ศ. ชื่อร่างพระราชบัญญัติไม่มีการแก้ไข คำปรารภไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑ ถึงมาตรา ๖ ไม่มีการแก้ไข

ประธานวุฒิสภา : การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ในวาระที่ ๒ ตามข้อบังคับข้อ ๑๑๔ จบร่างแล้ว ต่อไปนี้เป็นการพิจารณาสรุป จะมีท่านผู้ใดขอแก้ไขถ้อยคำประการใดบ้างหรือไม่

(ไม่มีผู้ใดขอแก้ไขประการใด)

ประธานวุฒิสภา : เมื่อไม่มีผู้ใดขอแก้ไขประการใด เป็นอันว่าจบการพิจารณาในวาระที่ ๒ แล้ว

ต่อไปนี้เป็นการศึกษาพิจารณาในวาระที่ ๓ ข้าพเจ้าจะขอมติที่ประชุมเห็นว่า จะเห็นชอบด้วยกับสภาผู้แทนที่เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มาหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นชอบด้วยโปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานวุฒิสภา : ท่านผู้ใดไม่เห็นชอบด้วย โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

LIRT

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติเห็นชอบด้วยกับสภาผู้แทนที่เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มา และให้ประกาศใช้เป็นกฎหมายได้

เนื่องจากได้มีพระราชกฤษฎีกาปิดประชุมสมัยวิสามัญแห่งรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๑๔ ฉะนั้น จึงขออนุมัติต่อที่ประชุมนี้ให้คณะกรรมการดำเนินการดำเนินกิจการนอกสมัยประชุมตามข้อบังคับการประชุมปรึกษาของวุฒิสภา ข้อ ๘๓ (๑) คือ

๑. คณะกรรมการการศึกษา การสาธารณสุขและการสาธารณสุขการ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติครู (ฉบับที่ ...) พ.ศ.

๒. คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

ขออนุมัติให้คณะกรรมการได้ดำเนิน กิจการนอกสมัยประชุมนี้ด้วย จะมีท่านผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นบ้างหรือไม่

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานวุฒิสภา : เมื่อไม่มีท่านผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นก็ถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติให้คณะกรรมการดังกล่าวดำเนินกิจการนอกสมัยประชุมได้

ต่อไปนี้จะได้อ่านพระราชกฤษฎีกาปิดสมัยประชุมวิสามัญแห่งรัฐสภา ขอให้สมาชิกผู้มีเกียรติได้โปรดยกมือขึ้นเพื่อฟังพระบรมราชโองการ

(สมาชิกและผู้ที่อยู่ในที่ประชุมได้ยืนขึ้นเพื่อรับฟังพระบรมราชโองการ)

ประธานวุฒิสภา :

“พระราชกฤษฎีกา
ปิดประชุมสมัยวิสามัญแห่งรัฐสภา
พ.ศ. ๒๕๑๔

(พระปรมาภิไธย) ภูมิพลอดุลยเดช ปร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๔
เป็นปีที่ ๒๖ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริว่า ตามที่ได้ตราพระราชกฤษฎีกาเรียกประชุมสมัยวิสามัญแห่งรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๑๔ ในวันที่ ๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๔ นั้น บัดนี้ สมควรจะปิดประชุมได้แล้ว

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๑๐ และมาตรา ๑๑๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาปิดประชุมสมัยวิสามัญแห่งรัฐสภา ในวันที่ ๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๔

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ถนอม กิตติขจร

นายกรัฐมนตรี”

๖๘๒

(ที่ประชุมรับทราบ)

ประธานวุฒิสภา : ขอเลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๑.๑๕ นาฬิกา.

